

SBORNÍK

oceněných literárních prací

ze 17. ročníku soutěže

LITERÁRNÍ OSVĚŽENÍ

aneb autorské psaní a čtení žáků základních škola
studentů středních a učňovských škol

2022

Městská knihovna Znojmo

2022

Sborník oceněných literárních prací Literárního osvěžení 2022

Vydala: Městská knihovna Znojmo 2022

Sestavila: Zuzana Pawliková

Náklad: 120 výtisků

ISBN 978-80-85064-64-3

Milí přátelé,

dostáváte do rukou **SBORNÍK OCENĚNÝCH LITERÁRNÍCH PRACÍ** ze 17. ročníku soutěže **Literární osvěžení aneb autorské psaní a čtení žáků základní škol a studentů středních a učňovských škol**, který vyhlásila Městská knihovna Znojmo ve spolupráci s projektem MAP vzdělávání v ORP Znojmo II v lednu 2022.

Dlouhých 16 let byla soutěž realizována pod názvem **Autorského čtení žáků ZŠ škol a studentů středních a učňovských škol**.

Letos mladí spisovatelé psali na téma „**Co ztratím, když zmizí les**“ Soutěžní práce jsou rozděleny na prózu a poezii, v každé z nich je vyhlášeno 5 kategorií dle věku autora. Do soutěže bylo zasláno celkem 143 literárních prací.

Zúčastnili se žáci a studenti ze Znojemských škol, ale obdrželi jsme literární práce mladých autorů z jiných měst a okresů, a to z Blanska, Brna, okresu Břeclav, Havířova, Krnova, Pardubic nebo Benešova.

Ve sborníku je publikována uceleně nejprve próza a ve druhé části poezii. Uvnitř kategorií jsou texty řazeny od medailových pozic po čestná uznání.

S laskavým svolením autorů jsou ve sborníku použity také práce **z výtvarné soutěže Lesy Znojmo z roku 2021** jako vhodné doplnění námi zvoleného literárního tématu.

Těšíme se na další ročník, který bude vyhlášen na podzim roku 2022.

PRÓZA

1. kategorie – žáci 2. – 4. tříd

- 1. místo Marie Šprynarová** 4. A, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo
2. místo Elen Zdražilová 3. B, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo
3. místo Jano Brhlík 4. C, ZŠ Úvoz 55, p.o. Brno - střed, Veveří

Čestné uznání

- Anna Pokorná** I. K (2. ročník), ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo, odloučené pracoviště Konice
Aneta Strejcová 3. C, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo
Eliška Janků 3. B, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo

2. kategorie - žáci 5. - 6. tříd

- 1. místo Lucie Talašová** 5. třída, ZŠ Zaječí, Školní 402, okres Břeclav
2. místo Valerie Nevrklová 1. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo
3. místo Sára Chocholová 1. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Čestné uznání

- Jakub Slavík** 6. B, ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo – Přímětice
Sára Špačková 1. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo
Nicolas Kottink 1. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

3. kategorie - žáci - 7. - 9. tříd

- 1. místo Hana Kubeczková** 4. G, Gymnázium Komenského 2, Havířov
2. místo Magdaléna Šrámková 9. A, ZŠ a MŠ Tasovice
3. místo Daniela Ottová 5. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Čestné uznání

- Jakub Pavelka** 7. B, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo
Barbora Jeřábková 8. A, ZŠ a MŠ Tasovice
Nela Sedláková 7. B, ZŠ Mládeže 3, Znojmo

4. kategorie - uční a středoškoláci

1. místo Miriam Kasalová P 2. C, Gymnázium, Střední pedagogická škola, Obchodní akademie a Jazyková škola s právem státní jazykové zkoušky Znojmo, p.o., Pontassievska 3, Znojmo

2. místo Lukáš Židek 1. ročník, Střední umělecká škola varhanářská, o.p.s. revoluční 973/54 Krnov

3. místo Anna Peroutková 2. PL, Vyšší odborná škola a Střední zemědělská škola, Mendelova 131, Benešov

Čestné uznání

Tereza Alexová 5. B, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Agáta Navrkalová 5. B, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Adam Dvořák 5. B, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

5. kategorie – kolektivní a volná tvorba

1. místo Karolína Kostihová 7. C, **Alžběta Tikovská** 7. C, **Ema Pokorná** 7. C, **Pavel Navrkal** 7. C, **Jakub Soviš** 9. C, Základní škola a Mateřská škola, Pražská 98, Znojmo

2. místo Kristýna Klímová 7. B, ZŠ náměstí Republiky 9, Znojmo

3. místo Lucie Krejčí 7. B, ZŠ náměstí Republiky 9, Znojmo

POEZIE

1. kategorie - žáci 2. - 4. tříd

nehodnoceno

2. kategorie - žáci 5. - 6. tříd

1. místo Lucie Růžičková 1. A., Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

2. místo Julie Czudková 5. B, ZŠ Mládeže 3, Znojmo

3. místo Jakub Šuler 5. A, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo

Čestné uznání

Barbora Vaňková Prima, Gymnázium Ladislava Jaroše, Palackého 524/37, Holešov

Lenka Švejcarová 6. B, ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo – Přímětice

Laura Langová 1. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

3. kategorie - žáci - 7. - 9. tříd

1. místo Kateřina Čurdová 7. B, ZŠ Mládeže 3, Znojmo

2. místo Anna Berková 7. B, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo

3. místo Nela Fabíková 4. G, Gymnázium Komenského 2, Havířov

Čestné uznání

Ema Semotamová 7. D, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Klášterní 2, Znojmo

Nikola Vaňková 9. B, ZŠ Prokopa Diviše a MŠ Znojmo – Přímětice

Eliška Drbalová 8. A, ZŠ Staňkova 128, Pardubice

4. kategorie - uční a středoškoláci

1. místo Charlotta Hortová 5. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

2. místo Nikoleta Mertová 2. ročník, Obchodní akademie a Střední zdravotnická škola Blansko, příspěvková organizace Nad Čertovkou 2272/18, Blansko

3. místo Samuel Jan Deml 5. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Čestné uznání

Vendula Skýpalová 5. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Viktorie Galašová 5. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

Eliáš Utinek 5. A, Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

PRÓZA

1. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Lesy jsou pro nás důležité, protože nám dávají kyslík. Když zmizí lesy, zmizí také život na zemi. Pro mě osobně znamená zmizení lesa toto. Bydlím v Národním parku Podyjí. Ráda chodím do lesa na houby a jiné plody, které nám les dává. Máme v našem lese také krásné stezky na procházky a projížďky na kole. Přitom můžeme potkat mnoho druhů zvířat nebo rostlin, kterým náš les dává domov. V našem lese protéká řeka Dyje, u které je také moc krásně. Kolem řeky žije mnoho druhu vodních živočichů: (vydra, bobr, ondatra). Také tady hnízdí mnoho druhů ptáků. Zmizení lesa by znamenalo, že všechny tyto zvířata a rostliny přijdou o svůj domov. Život kolem řeky bez našeho lesa by byl smutný. Proto se snažím k našemu lesu chovat tak, abych mu neublížila.

*Marie Šprynarová,
ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo*

Co ztratím, když zmizí les

Les je potřeba k životu. Les je domovem mnoha stromů, rostlin, zvířátek, například zde bydlí srnky, ježci, jeleni, divoká prasata.

Když jsme šli s babičkou a dědečkem do lesa, viděli jsme na zemi v trávě ležet mládě líšky. Zvířátka se živí různými rostlinami a houbami, které v lese rostou. Některé houby jsou jedlé, ale jsou i houby jedovaté. Taková jedovatá houba vás dokáže i zabít! V zimě při nedostatku potravy můžeme zvířátkům pomoci my lidé a to tím, že jim do lesa doneseme jídlo, například mrkev, kaštiny nebo sůl.

Jednou jsme šly s kamarádkou do lesa a viděly jsme v něm srnky, jak okusují jablíčka, která jim lidé zavěsili na stromy. Řeknu vám, to bylo roztomilé.

Les je moc důležitý, protože nám dává kyslík. Kyslík je třeba k tomu, abychom mohli dýchat. Les nám dává také dřevo, ze kterého se vyrábí papír, nábytek nebo hudební nástroje.

Kdyby les zmizel, nic z toho by nebylo, zvířátka by neměla kde bydlet, ani co jíst a postupně by vyhynula. My děti bychom neměly kam chodit si hrát, stavět bunkry, pozorovat zvířátka, sbírat lesní jahůdky, maliny a houby. Život bez lesa si nedokážu představit. Ať žijí lesy!

***Elen Zdražilová,
ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo***

***Dubánek, autor David Čekal,
1. místo 1. kategorie***

Co ztratím, když zmizí les...

Je sobota ráno. Nejde se do školy, hurá!!! Copak budu dnes ale dělat? Co třeba jít na výlet do... No, to vlastně nepůjde, ach jo. Zapínám počítač a proklikávám položky v nabídce simulátoru zábavy s názvem *Víkendové aktivity*.

Počkat, ještě zkontroluju, jestli naše rodina neměla štěstí v celostátní loterii *Vyhrajte pobyt v posledním živém lese na našem území*. Šance na výhru je mizivá, ale co kdyby náhodou... Bohužel, jako vždy, zase nic. Čeká mě zase den u počítače, zavřeného v bytě.

Vybírám si z menu simulátoru zábavy položku *Skautská výprava - Jaro*. Jaro mám totiž v lese nejraději – tedy, míval jsem.

Vzpomínal jsem na to, jak jsem kdysi doopravdy chodil na výpravy do lesa. Náš oddíl se jmenoval Čtverka. S vedoucími Markem a Knížetem jsme společně s dalšími kamarády zažívali v lese spoustu legrace

a dobrodružství. Většinou jsem si bral dalekohled a snažil se u toho pozorovat ptáky. Spali jsme v lesní chatě. Dělalí jsme si oheň a bylo nám moc dobře. Hráli jste někdy šiškovou válku? Je to ta nejúžasnější zábava na světě.

Teď už jsou skautké schůzky, výpravy a tábory dávno zrušené. Nikdo moc dlouho nevydržel sedět v klubovně a povídat si o přírodě jen nad knížkami a pouštět si o ní filmy. Není to zkrátka ono. Vůni jehličí a chleba opečeného na ohni žádný, ani sebelepší simulátor nenahradí.

Přál bych si, aby to celé byl jen zlý sen, ze kterého se probudím a všechno by bylo zase jako dřív...

Jenže to žádná noční můra, ze které procitnete, není...

Moje pohorky na výpravy leží zaprášené v komoře a ve spacáku si můžu ustlat leda tak v pokoji. Lesy jsou mrtvé...

**Jano Brhlík,
ZŠ Úvoz, Brno**

Co ztratím, když zmizí les, Eliška Večeřová, 3. místo 1. kategorie

***Srnka za Znojmem, autor Jakub Prelovský,
2. místo 1. kategorie***

Proč se chrání les

Byl jednou jeden chlapec, který se jmenoval Martínek. Možná si říkáte, že to vypadá jako milý chlapec, ale to si ani nedokážete představit, kolik škody ten chlapec natropil. Měl kamarádku Adélku a ta mu říkala pořád to samé. Nesmíš se pořád tak ošklivě chovat k přírodě! Napomínala ho Adélka. Chlapec na to nedbal.

Jednou dostal ve škole otázku, co ztratím, když zmizí les. Ten den šel Martínek do lesa, zašlapával brouky, no prostě katastrofa. Ale vůbec netušil, že jeho kamarádka měla takové velké tajemství. Šel a šel a v tom se před ním objevila víla a ta říká: Já ti povím, co ztratím, když zmizí les. Za prvé ve městě není tolik jehličnatých stromů, ve městě nejsou lesní zvířata. A tak dále. Ale když jsem ti poradila, tak bych také něco chtěla. A co? Zeptal se Martínek, abys o mě nic neřekl a chránil přírodu. Slibuješ? Chlapec se zamyslel. Tak jo a děkuji.

A pak se z neposlušného Martínka stal poctivý hoch a navždy si lesa vážil.

***Anna Pokorná, ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ,
odloučené pracoviště Konice, Znojmo***

Co ztratím, když zmizí les

Paní učitelka napsala na tabuli otázku a já nevím, jak na ni mám napsat odpověď. Ale už možná vím. Kdyby nebyl les, nemohla bych jít s tátou na procházku. Nosíme tam ovoce a kaštiny pro zvířátka. Neměla bych na podzim na své narozeniny takovou radost, když by nebylo všude barevné listí. Bylo by mi líto zvířátek, která by ztratila domov. Kam by šly? Doma je ubytovat nemůže.

Rádi chodíme s rodiči na výlet do přírody a do lesa. Baví mě lézt s tátou na posedy a pozorovat dalekohledem krajinu. Máma se nás drží jako klíště, protože by se v lese ztratila. Nedokážu si představit, že by lesy nebyly. V lese je vždy zábava.

***Aneta Strejcová,
ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo***

Co ztratím, když zmizí les

Byla jednou jedna červená Karkulka a ta šla na návštěvu k babičce. Měla jít lesem, ale místo lesa přišla na mýtinu, žádný strom, jen samé pařezy.

Ke Karkulce přiběhl vlk a řekl: „To je dneska nadělení, les je fuč!“ „Vlku, řekni mi o tom zmizení lesa“, požádala Karkulka. „Tak dobře, tenhle les vykáceli lidé, aby zatopili v kamnech. A taky prý si chtějí vyrobit nábytek“, odpověděl vlk. „Víš ale dobře, že zvířata v lese bydlí. Když les zmizí, tak o domov přijdou taky a zmizí kyslík. No a na Zemi už nebude existovat život. Takže Karkulko, jdeme to napravit a budeme tady spolu sázet stromy.“ „Tak jo“, řekla na to Karkulka.

A tak místo návštěvy u babičky, Karkulka s vlkem tam sází stromy až dodnes.

***Eliška Janků,
ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo***

2. kategorie

Přátelé z lesa

To ráno u mě zaklepali mí kamarádi: liška, zajíc, jelen a medvěd. No, možná to může někomu připadat divné, ale já se s nimi opravdu přátelím.

Ve škole jsem nová, přistěhovali jsme se teprve nedávno. Jsem dost stydlivá a neumím jen tak přijít a říct: „Ahoj! Já jsem ta a ta! Budeme se spolu kamarádit?“ I když bych si to moc přála, nejde mi to.

Za naším domem je ale kus úžasného lesa. Každý den po škole jsem sem chodila si povídat se stromy a kytičkami. A postupně za mnou začali přicházet také ostatní obyvatelé lesa. Nejprve zvědavý zajíc, poté odvážná liška a nakonec také jelen společně se starým medvědem, který sice občas bručí, ale mám ho moc ráda. Začali mi něco povídat svou zvířecí řečí. Nejdřív jsem nerozuměla, ale postupně jsem zjistila, že vím, co mi říkají.

A tak jsem to ráno, kdy u mě tito mí čtyři přátelé zaťukali, otevřela dveře a vůbec jsem se nedivila. Jen jsem byla ještě ospalá a nechtělo se mi vstávat. „Proč mě budíte tak brzo?“, řekla jsem ospale a nahlas zívla. Oni na mě ale začali chrlít jednu otázku za druhou: „Kde je náš les? Kam zmizel náš domov?“ Mluvili rychle jeden přes druhého a já jsem nechápala, o co jde. Oblékla jsem si mikinu a šla s nimi. Stejně by mi nedali pokoj.

Byli velmi rozzlobení a taky nešťastní. Zírala jsem, ale ten les opravdu nikde nebyl. Co se to stalo? Jak může les jen tak zmizet?

Procházeli jsme se tam, kde dřív rostla spousta stromů a zeleně. Nic tady nebylo, jen louka a plno pařezů. Na jednom z nich se krčili mravenci. Byli to také mí kamarádi – mravenečci loupeživí. Zeptala jsem se jich, jestli si nevšimli nějakých změn, a oni, že ano. „Ano, ano! Ty stromy se z ničeho nic začaly klátit k zemi. Jeden po druhém. Byla to hrůza!“ Nerozuměla jsem tomu. Ani mí zvířecí přátelé.

Po chvíli jsem si všimla chatrče. Před ní stála stará paní v černém kabátu a něco sadila do země. Než jsem stihla něco říct, sama na mě zavolala: „Tebe už tu čekám dlouho. Pojď, pomůžeš mi!“ Podala mi velká semínka, která namáčela do nějakého zeleného lektvaru. Vysvětlila mi, že když je zasadíme do půlnoci, les se uzdraví a bude zase v pořádku.

Nejdřív mi to přišlo divné, ale hned jak jsme semínka začaly zahrnovat hlínou, začaly z nich růst malé stromečky. A do večera už tu byl zpátky celý les, možná ještě krásnější než dřív.

Mí přátelé se mohli vrátit zpět do svého domova a já jsem byla šťastná, že zůstanou blízko mě a že je neztratím. A také jsem získala svou první opravdovou kamarádku, tu paní z chatrče! Ukázalo se, že je tady také nová a bude vést kroužek v naší škole o přírodě a její záchraně.

*Lucie Talašová,
Základní škola Zaječí, Zaječí*

Co ztratím, když zmizí les

Byla jednou jedna malá holčička jménem Stella. Žila se svou rodinou u lesa. Měla to tam ráda, ale začala se obávat o les, protože tam každý den chodili dřevorubci. Jednou se šla podívat do lesa hlouběji a první co uviděla, byla polena na mýtině. Běžela za maminkou

a křičela: „Mami, mami oni nám kradou les!“ Maminka odpověděla: „Nekradou, oni jenom berou dřevo ze stromů, aby mohli například udělat další domeček, nábytek nebo papír.“ „Mami, a co se stane, když zmizí les?“ ptala se zvědavě Stella. Maminka jí řekla: „Broučku, nic se nestane, protože les zmizet nemůže.“ Malá Stella maminku poslechla a dřevorubci se nezabývala.

Jednou, když se vrátili z návštěvy domů, dala se do breku. Jejich dům hořel. Zavolali hasiče, kteří přijeli a požár uhasili. Stella přišla k tatínkovi a zeptala se ho: „Kde teď budeme žít?“ Tatínek odpověděl: „Na chvíli budeme bydlet u prarodičů, než si najdeme nové bydlení.“ Stella nasedla do auta a odjeli. Když k nim přijeli, laskavě je přivítali. Druhý den ráno si sedli ke stolu a začali hledat.

Po týdnu marné snahy, nové bydlení za dobrou cenu našli. Rozloučili se a přestěhovali do bytu ve městě. Byla tam šťastná. Chodila tam do školky a našla si nové kamarády, se kterými později chodila do školy. Jednou se s rodiči a kamarády, chtěli podívat na místo, kde dříve bydleli. Les tam už ale nebyl. Nikdo se o něj nestaral.

Roky ubíhaly a Stella dospěla. Založila si vlastní rodinu a bydleli spolu u lesíka. Její malý syn David se šel jednou podívat hlouběji do lesa a uviděl tam mýtinu. Běžel to říct mamince: „Maminko, mizí les!“ Odpověděla mu: „Davidku, les nemizí, pouze dřevorubci chodí do lesa kácet stromy pro dřevo.“ David: „Mami, to tam už stromy nebudou?“ Maminka: „Samozřejmě že budou, ale musíme zasadit mladé stromky, aby mohly vyrůst.“ David se poté ještě zeptal maminky: „A k čemu vlastně potřebujeme les?“ Stella odpověděla: „Lesy vyrábí kyslík, chrání před větrem a vysušením země, jeho kořeny zadržují vodu, takže chrání před povodněmi. Kdyby lesy nebyly, tak by tady nebylo tak dobře a hezky. Proto se lesy musí chránit.“

S rodinou a kamarády se rozhodli, že se společně začnou starat o les a sázet mladé stromky, aby les nikdy nemohl zmizet. Užívali si při tom spousty zábavy a byli šťastní.

**Valeria Nevrklová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo**

Co ztratím, když zmizí les

Co ztratím, když zmizí les? První, co mě napadá je zábava, relax, možnost útěku od civilizace a ticho. Co by mi mělo přinášet v souvislosti s lesem zábavu? Nedokážu si představit, že bych přišla o každoroční rodinnou akci s názvem „Hurá na houby!“. Kde by houby rostly? Kde bychom našli mech a kapradí? Nebylo by vlhko, které les udržuje svým stínem a nebyl by mech a kapradí a ani houby. Z čeho by máma vařila kulajdu a houbovou omáčku? Možná existují pěstírny hub, ale to přece není ono. Není nad to soutěžit s bratrancem a sestrou, kdo má víc hub v košíku. Klasika! Zjistila jsem, že v jiných státech se výlety na houby vůbec nekonají. Tohle ztratit, by mě opravdu mrzelo. Relax přináší les asi hodně lidem,

nejen mě. Ten klid a ticho občas přeruší srnka nebo zajíc, ale to mi vůbec nevadí. Kam by se chudáčci schovali, kdyby neexistoval les?

Chodím si tam se psem od všeho vyčistit hlavu především od civilizace. Sice to nerada přiznávám, ale je to občas fajn se odtrhnout od telefonu a další elektroniky. Možná se mi zpočátku na procházku nechce, ale musím přiznat, že procházka lesem je nad všechny léky na světě. To jsem si jistá.

Jaký pocit jsem ale měla, když jsem viděla větu: "Když zmizí les."? Měla jsem pocit, že se nemohu nadechnout. Proč? Je to jasné, kdo je největším výrobcem kyslíku na světě? Rostliny a stromy. Nejvíce jich je v lese a co by se stalo, kdyby nebyl? Co bychom dýchali? Nechci to ani domyslet. Takže raději se obleču, vezmu psa a půjdu se do lesa projít, abych přišla na jiné myšlenky a setřásla ze sebe tuto představu, která naštěstí jen představou zůstane.

*Sára Chocholová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo*

Co ztratím, když zmizí les

Když zmizí les = zmizí kyslík a bez kyslíku není život.

Zmizí i papír na čem bychom psali, učili, malovali.

Prostě bez lesů nejde žít.

To znamená = pečovat a neničit les,
neznečišťovat.

Chovat se slušně v lese.

Do lesa se chodí uklidňovat, nikoliv tam pálit trávu.

To se může třeba na poli.

Kde by jinak bydlela zvířata?

Kam se mají schovat před sluníčkem a třeba i myslivcem?

Ten je pak picne a co potom,....půjdou na pekáč.

Já si třeba chodím do lesa odpočinout,

Lehnout si na kámen a pozorovat zvířata.

Jednou se mi to vyplatilo, protože jsem viděl srnu s kolouškem.

Večer jsem zaslechl jelena.
To byl krásný zážitek,
který bych neměl, kdyby nebyl les.

*Jakub Slavík,
ZŠ Prokopa Diviše, Znojmo-Příměťice*

Co ztratím, když zmizí les

Mělo by to dopad na všechno živé na planetě Zemi – nejen na lidi, ale i na rostliny a živočichy. Přišli bychom o velké množství kyslíku ve vzduchu. Dýchalo by se nám hůř a spousta dalších věcí by byla ovlivněna. Změnil by se koloběh přírody. Neuvědomujeme si to, ale lesy nám pomáhají ve spoustě věcí. Něco, co nám vždy přišlo běžné, by najednou zmizelo. Živočichové, kteří tam žijí, rostliny a houby, které tam rostou. Pro ně by bylo zmizení lesa zkáza. Můžeme si to přirovnat k našemu domovu. Naše město, vesnice, dům, kde žijeme, by se najednou vypařilo. A co pak?

Tvorové lesa by najednou neměli potravu, rostliny by neměly živiny. Tedy pokud předpokládáme, že by obyvatelé lesa nezmizeli *rovnou* s lesem. I když oni by asi stejně nakonec zmizeli, jen by to nebylo během lusknutí prstů. A nám by to také hodně uškodilo. Kromě zřejmých důvodů, o kterých už jsem mluvila, by lidé ztratili také zábavu, odpočinek. Věřím, že mnoho lidí rádo chodí do lesa. Ať už sbírat houby nebo se jen tak procházet a užívat si čerstvého vzduchu a krás, které les nabízí. Všechno tohle by bylo najednou nedostupné. Mohli bychom se tak maximálně procházet po pláních. A nepochopíte mě špatně, na pláních není nic špatného, ale les je prostě les.

Pro mnohé je samozřejmostí, že v jejich okolí je nějaký les. Možná si ho moc neváží, ale je tam a vždy to tak bude. Jenže to, co považujeme za samozřejmé, tak být nemusí. Les je pro nás všechny důležitý, a proto se o něj musíme starat.

*Sára Špačková,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo*

Živý svět a neživý svět, Aneta Hráčková, 1. místo, 2. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Les je důležitá část našeho života. Potřebujeme ho, a proto bychom se k němu měli chovat hezky. Pomáhat mu, například do něho sázet stromy a keře. Ale nejhorší věc, kterou můžeme lesům udělat je bezohledné chování, odhazování odpadků, které příroda nedokáže rozložit. Les nám dodává nejen kyslík, dřevo, domov pro zvířata, ale také hezké vzpomínky s rodinou (dlouhé procházky, sbírání hub nebo jiných lesních plodů). Jestliže se nebudeme chovat k lesům ohleduplně, nezachovají se pro budoucí generace. Ať si je také užijí, jako my. Ať si v něm hrají, sázejí zeleň nebo jenom pozorují přírodu, je to lepší než sedět u počítače a být zavřený doma.

Co ztratím, když zmizí les? Ztratím vše, na čem mi záleží: vzpomínky, kyslík, dřevo, domov pro zvířata, ale především ztratím sám sebe. Les je pro mě důležitý. Každý den mívám lesy, když jedu do měst nebo jenom do jiné vesnice. Děkuji matce přírodě za lesy a všechno co na planetě Zemi roste. Je důležité, aby vztah k přírodě měl každý z nás hezký a neničil ji.

***Nicolas Kottink,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo***

3. kategorie

Červotoč jménem Vyhoření

Pamatuji si procházky okolo naší chaty blízko lesa. Dříve zde byla krajina prostoupena vysokými stromy, přes které téměř nebylo vidět na nebe. Když tudy chodívám nyní, připadám si jako na hřbitově. Je to zde mrtvé. Zničené. Lesy se z posledních sil snaží nadechnout, všichni však víme, že postupně zmizí. Z vlastní vůle musím zachovat zvláštní pietu a nepřerušit to prázdné ticho, které zde vládne.

Předtím jsem slyšel zpívat ptáky. Ti nezemřeli, odešli. I oni již pochopili, že by bylo zbytečné udržovat při životě něco, co dávno zaniklo. Země je plná pilin a tlejících kusů dřeva. Louky plné pařežů vypadají jako bitevní pole. Může zde svítit slunce a mohou zde kvést kopretiny, přesto bude mít to místo hořkou příchutí.

Často se sám sebe ptám, co jsem tímto vlastně ztratil. Cítím se, jako by zemřel můj vzdálený známý, ten, kterého jsem znal hlavně z doslechu, se kterým jsem mluvil pouze několikrát a ač byly tyto konverzace příjemné, nevracel jsem se k němu často. Vlastně se mě to moc netýká. Nepláču pro něj. Můj život jde přeci dál. Zapálím pro něj svíčku, rozhovořím se o něm u večeře. Druhý den ráno si na něj už nevzpomenu. Jsem velmi depresivní a negativní člověk. Nemám čas na smutné myšlenky, které se mě netýkají. Každý máme svá šťastná místa, bezpečná útočiště. Hodně mi jich zemřelo. Zvláštní, že po věcech, které nám přinášejí nejvíce jistoty, nám zůstane jen nejistota.

Ležím u "lesa" v moři pilin, trávy a větví. Okolo mě to voní dřevem. Vybavuji si slova svého psychologa: "Příroda uklidňuje". Ostatně, on sám má celou ordinaci dřevěnou, a když jsem na jeho pohovce jednoho dne usnul, zdálo se mi, že jsem dřevorubec kdesi v Kanadě. Pravdivostí jeho slov si však nejsem

zcela jist.

Cítím, jak mi po rameni leze mravenec, ale jsem příliš líný jej odehnat. Slyším cvrčky a občas kolem mě proletí včela. Náhle ucítím poryv chladného větru. Působí téměř jako nádech. Ztěžka vstávám ze země, hledíce do lesa.

Po chvíli přemýšlení vejdu. Do bosých nohou se mi zabodává jehličí a kotníky se mi odírají o kameny. Cesta je strmá, les jde z kopce až k malému potoku. Přestože je obvykle v létě vyschlý, mířím tam. Lesní pěšina se pomalu mění ve zmeť bláta s listím, což naznačuje, že sem již dlouho nevšel člověk.

Bez varování mi podjede noha a já letím z kopce dolů. Je to bolestivé. Cestou se mi do kůže zachytává trní, do očí se dostává prach a tělo naráží do kmenů. Zavírám oči, aby mi je nevypíchla některá z ostrých větví. Ve strachu si pevně objímám hrud' a modlím se, ať ze mě na konci něco zbude. Konečně zvolna zpomalím, až se můj pohyb konečně zastaví na

vlhkém kameni u potoka. Pomalu otevírám oči lesknoucí se slzami bolesti. Ruce i nohy mi krvácejí velkým množstvím škrábanců. Mám pocit, že se nedokážu pořádně pohnout a dýchání mi najednou připadá jako ten nejtěžší úkol. Nade mnou opět tiše šumí koruny stromů, jako by se mi smály. Jako by říkaly: „Proč pláčeš? Je to jen pomsta. Vy lidé si mezi sebou děláte mnohem horší věci!“ A jiný strom odpovídá: „Netušil jsem, jak jednoduše se může lidské tělo rozbit. Kdyby to byl strom, dávno by jej porazili.“ „Nemáte právo mi ubližovat, nic jsem neudělal!“ „Ale udělal,“ bublá potok, „nepřišel ses rozloučit.“ Do očí mi spadlo pár kapek vody. „Dejte mi pokoj. Kdybych mohl, pomůžu vám, ale kdo vás zachrání?“ „A kdo zachrání tebe?“

Začal jsem přemýšlet. Jsme trochu jako lesy, ale to, zda se zhroutíme či přežijeme, nezávisí pouze na nás. Pokud jsme v dobrém prostředí, můžeme růst. Jestliže však přijde červotoč nebo ničivá bouře, je konec. „Zevnitř mě užírám červotoč,“ hlesl strom vedle mě. „Mě taky, akorát ten můj se jmenuje Vyhoření. Jsme na tom podobně.“ Otřásl jsem se a pomalu se postavil. Voda v potoce bublala další nesmyslné fráze, které jsem se rozhodl ignorovat. Omyl jsem si svá zranění, abych se s novým přívalem slz vydal do kopce.

Když se mi asi po půlhodině povedlo dostat se zpět na louku, vyčerpaně jsem klesl do trávy. Les stále ještě nezakopal válečnou sekeru, a ačkoli se dusí, ještě trochu dýchá. Je mi to tady blízké. Možná proto, že tato krajina je obrazem mých myšlenek. Jde pouze o to, kdo z nás pod tíhou červotoče padne dřív.

Hana Kubeczková
Gymnázium Komenského, Havířov

Co se stane, když ztratíme les?

Na houby? Hmm. Lidi asi nepotřebují výmluvu na to jít do lesa. Chvilí zapomenout na.... no vlastně na všechno. Po cestě, pěšině, a pak mezi smrky, jedlemi a modříný. Šiška šišku mine a my nějak nevíme, kde jsme.

Les. Ptáci zpívali své sborové zpěvy. Tam té zrzavé čiperné veverce se někde povedlo najít malý ořech. A stromy? Ty doplňovaly celý hlasitý ptačí orchestr svým tichým šuměním. Datel, ten aby se nepřidal se svým sólovým vystoupením, které se rozléhalo po celém lese. No a na lesní studánku taky nesmíme zapomenout. Průzračná voda spěchá po stráních dolů míjejíc mechy tak měkoučké a zelené, že se ani popsat slovy nedají. Vystylají les jako ten nejkrásnější nejpohodlnější koberec. Ne pro všechno existují slova.

Les je organismus sám o sobě. Dýchá. Existuje tak, jak ho matka příroda vytvořila. Není uměle svázaný jako třeba parky ve městě. V lese si stromy rostou šťastně a v poklidu. Bez pravidel.

Těžké myšlenky se postupně rovnají a pak už hlava vnímá jen všechno dění kolem. Všechno je to vlastně šum, ale tak melodický, příjemný na poslech.

V lese jsme jak ti ptáci, můžeme letět a dlouze putovat tam někde mezi myšlenkami a krásnými vzpomínkami.

Až teď jsme ucítili tu krásnou vůni čerstvého lesního ovoce. Vůni při úplně každém otevření babyčiny výborné domácí marmelády, která nám připomíná pravidelné bloumání lesem a jeho okolí.

I kdybychom potkali lidi, nenaruší to náš klid. Náhodní kolemjdoucí jsou vždycky fajn. Kdo by si nerad užíval atmosféru? A kdyby náhodou, přece si ji nenecháme zkazit. Člověk ke člověku v klidu a s úsměvem.

A teď si představme, jak to všechno zmizí? Přestaneme dýchat. Les přestane dýchat. Jsme unavení, smutní, ale už nemáme kam utéct. Jen paseka a holý pařez za každý mrtvý strom. Ptáci už dlouho nezpívají. Teď truchlí. Lidi už se na náhodné kolemjdoucí neusmívají jako dřív. Koberec z mechu zmizel. Uschnul. Veverka se odstěhovala do parku ve městě. A zvířata odešla co nejdál. Je tu smutno, ticho a prázdno. Po čiré spěchající vodě ve studánce zbyla jen vyschlá strouha bez známek života. Všechno se ztratilo během jediné krátké chvíle.

Žádné výmluvy, prostě si jen vyčistit hlavu. Jenže kam jít?

Chvilí bylo ticho. Ptáci nezpívali, les nešuměl. Vzpomínky na vůni babiččiny marmelády se pomalu ztrácely.

Ale pak se někdo rozhodl konat. Ten někdo první. Začal sázet stromy, ty malé bezbranné rostlinky, o které pečoval jako o děti. Doufal, že jednou z nich bude velký rozlehlý zdravý les, který bude bránit všechny ostatní stromy místo něj.

Lidi se k tomu někomu postupně přidali. Už to nebylo o jednom člověku, ale o skupině, která má sílu a může konat.

Vysadili les, který dlouhou dobu chránili ...

Ptáci se znovu radují a vytvořili nový velký sbor. Veverka je ráda, že už nemusí být v městském parku plném lidí. Zvířata se taky vrátila.

A malé děti, které přišly do lesa s rodinou, jsou šťastné, že můžou být v přírodě. Zase se ozývá melodický šum lesa, který takovou dobu chyběl.

Les se neztratil, ale moc k tomu nechybělo. Ještě že existuje ten jeden člověk...

**Magdaléna Šrámková,
ZŠ a MŠ Tasovice**

Sýkorky, Natálie Miková, 2. místo 2. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Nikdo nevěděl, kde je. Nikdo ho nehledal. A i kdyby ho hledal, nenašel by. S cigaretou v puse obcházel podél okraje lesa. Vzpomínal na dobu, kdy si tu s jeho největším kamarádem hrávali jako malí. Byla to cesta k jejich tajnému místu, k němuž měl právě namířeno. Hrávali si tu na trosečníky na pustém ostrově. Museli přežít, a tak si našli útočiště před hladovými tygry a jedovatými hady mezi kořeny starého úctyhodného stromu. Ale on tu byl teď sám.

Noční les byl temný, on přesto viděl. Vzdálené město na kopci vyzařovalo dost světla na to, aby trefil tam, kam chtěl. Tohle byl jeho domov. Na bosých nohách se mu usazovala pryskyřice. Jako by stromy chtěly jeho chodidla ochránit. Znaly ho a vítaly ho.

Potáhnul z cigarety a zastavil se. Zíral na Měsíc. Jeho věrný přítel se na něj mračil. Přesně věděl, proč. V lese se nesmí kouřit, stromy chtějí dýchat. Nezaslouží si cítit kouř, když nerostou ve městě. Vydechnul obláček kouře směrem k Měsíci, aby se před ním na okamžik skryl. Ovšem po chvíli kouř ustoupil a bílý zářivý strážce noci mu opět viděl do tváře. On se na něj usmál a pokračoval v cestě.

Vkročil hlouběji do lesa. Schoval se před káráním hvězd, schoval se před nočním nebem i před září města. Právě teď ho pohltila temnota. Prošel kolem jednoho z kmenů a dotkl se ho. Strom v místě doteku matně zazářil a on na své ruce pocítil pálivé mravenčení. Po tváři mu přeběhl trochu smutný, trochu spokojený úšklebek. Bylo to správně. Znamenalo to, že strom žil. Ale taky, že on byl mrtvý.

Mohl se po lese procházet bezcílně. Ale ne, on šel na jedno určité místo. Měl se tam setkat s ním. Už tam stál, když přišel. Stál a koukal se do kořenů, ve kterých se jako malí schovávali před nástrahami pustého ostrova.

„Dneska jsi tu dřív.“ hlesl k němu a on se otočil.

„Nemohl jsem to bez tebe vydržet, Lucky.“

„Lásko, já bez tebe taky ne.“

Chtěl se ho dotknout. Chtěl ho ujistit, že je opravdu skutečný, že tu je, chtěl, aby tomu věřil. Ale jeho ruka prošla skrz jeho mrazem zčervenalou tvář. Lucky sevřel dlaň v pěst. Nikdy ho už neucítí. Nikdy už neucítí jeho teplo, jeho hebkou pokožku. Kdyby to věděl, když se ho dotýkal naposledy, dotýkal by se ho za života daleko uputněji a vášnivěji a... častěji.

„Nesnaž se, je to zbytečný.“

Oba prohráli. Oba byli teď v jiných světech. A to byla největší prohra obou jejich životů. Prohra, jménem Luckyho sebevraždy. Ale mělo to být horší. A Lucky mu to musel říct. I když smutek toho, koho miloval, bylo něco, co si přál nejmiň ze všeho. Musel. Řekne to rychle a naráz. „Dnes tu byli nějací chlapi. Pokáceli severní část lesa. Takže pro tebe mám špatnou zprávu.“

„Počkej to znamená, že...“

„Chtějí tady asi něco stavět. Nevím. Neptal jsem se jich.“

Lucky se ušklíbl, ačkoliv to nebylo vůbec na místě. Oba věděli, že on je jediný, kdo toho ducha vidí a slyší.

Lucky viděl, jak jeho oči byly vyděšené, jak mu vyschlo v krku. Rozklepal se, jako by ho ledový vítr profoukl skrz na skrz. Ale vítr tu nebyl, už spal. Byla to ta představa, která ho tak bodla chladnou ocelí dýky do srdce. Donutila ho uronit slzu. Lucky se natáhl, aby mu ji setřel, ale v půlce si to uvědomil. Jediné, čeho se mohl dotknout byla ta zpropadená cigareta, kterou měl v puse, když umíral. Svěsil ruku zpátky k tělu.

„Myslíš, že když zmizí les...“

„Zmizím taky.“

Lucky ho doplnil. Nemohl ho nechat to doříct, věděl, že by ho to ještě víc zasáhlo. Prožíval jeho bolest s ním. Toužil po tom, ho obejmout. Olizoval si rty a představoval si, jak ho líbá a tím ho utěšuje. Ale nikomu tím útěchu nepřinesl.

„Zabiju se.“

Luckymu svými slovy prostřelil duši. Nevěděl, co mu na to má říct. Zkoprněl. Nikdy nechtěl, aby se on zabil, i když věděl, že nad tím jeho milенеč často přemýšlel. Jenom kvůli němu.

„To neříkej.“

Lucky se pokusil honem rychlým slovem zahnat tyhle myšlenky z jeho hlavy. Nepřál si, aby o tom vůbec uvažoval.

„Ty musíš žít dál, chápeš? Najdeš si skvělého chlapa, kterej nebude kouřit a nebude se pokoušet se zabít. Někoho lepšího než já. Adoptujete si malou holčičku a vychováte ji, jak jsi vždycky chtěl, jasný? Máš povinnost žít. *Budeš skvělej táta.*“

Poslední slova Lucky zašeptal. Smutně se usmál. Možná bude lepší, když zmizí, přemítal. Lucky ho zraňuje, když se s ním schází. Zdržuje ho od budoucnosti jejich minulostí. Ten kluk naproti němu si zaslouží něco jiného. Něco lepšího. Veselý život a splněná přání.

Neměl dnes moc času. Musel se vrátit domů dřív. Přemýšlel, jestli je to naposledy, co Luckyho vidí.

Loučení bylo těžké. Brečel jako dítě a Lucky ho utěšoval. Seděli kousek od sebe ve své dětské skrýši, ale dotknout se nemohli. Bylo jim oběma jasné, co přijde. Jakmile ti lidé pokácí část lesa, v níž se Lucky tehdy zbavil života, nebude moct utéct. Je k lesu přivázaný. Nemůže ho opustit. Zmizí s ním.

Další večer do lesa běžel. Celou cestu nemyslel na nic než na to, až znovu uvidí Luckyho okouzlující tvář. Tu tvář, do které se kdysi zamiloval. Ale přišel pozdě. Polil ho chlad a dech se mu zastavil. Není to pravda, jen se mu to zdá... Ne, tohle je až příliš skutečné. Místo stromů ho čekaly holé pařezy a mrtvé kmeny položené vedle sebe. A Lucky už ho nikdy nepolíbil.

***Daniela Ottová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo***

***Co ztratím, když zmizí les, Filip Dušek,
3. místo 2. kategorie***

Co ztratím, když zmizí les

Manka s Rumcajsem a s Cipískem sedí u nedělního oběda a povídají si. Jsou smutní. Dříve měli ze své jeskyně překrásný výhled na hustý zelený les. A dnes nic. Žádné stromy, jen pár posledních keřů. „Co budeme dělat?“ zeptala se Manka, „takhle už to opravdu nejde dál!“ Musíme něco podniknout!, řekla důrazně. „Ano, máš pravdu, teď jsi na to kápła, začneme podnikat,“ pochválil svoji Manku Rumcajs. „Máme spoustu naspořených peněz a aspoň je užitečně využijeme,“ řekl nadšeně. „Zavolám svým kamarádům loupežníkům a založíme spolu stavební firmu. A bude se jmenovat něco jako Loupežník, „přemýšlel nahlas. „Jak? Stavebník?“ zeptal se Cipísek, který dobře nerozuměl. „No, synku, tomu říkám super nápad.“ Zaradoval se Rumcajs. A tak se i stalo.

Hned další den už existovala firma Stavebník, která se dala okamžitě do práce. Za několik týdnů stály na paloučku první domy. A těch zájemců, co bylo.

První zájemkyně byla Červená Karkulka. Prosila za babičku, která přišla v lese o živobytí a o svoji chaloupku. Baly to hodná vnučka, chtěla se o babičku postarat a být jí nablízku. Dostaly krásný velký dům a Karkulka si dole otevřela malý obchod s názvem Košíček. Zanedlouho nabízela i novou službu Košíček.cz, což byl rozvoz potravin až do domu. Vůbec netušila, kolik klientů bude tuto službu v budoucnu využívat.

Další se nastěhovala Ježibaba z Perníkové chaloupky. A protože byla celý život obklopena perníkem a už byla tak trochu cítit skořicí a medem, napadlo ji, že si otevře cukrárnu s názvem Medovníček. Sama si pekla křehké pečivo, lahodné cukroví a voňavé perníčky. Brzy se cukrárna stala vyhlášenou v celém okolí.

Každým dnem se nově postavené domky zaplňovaly. Hned vedle Ježibaby bydlela Sněhurka, která si zřídila mateřskou školkou. Zvykla si mít kolem sebe malé lidi, a pokud to byly děti, bylo to ještě lepší. Byla mezi dětmi velmi oblíbená, protože uměla poutavě vyprávět pohádky a holčičkám půjčovala velké kouzelné zrcadlo.

Kousek od mateřské školky stála i škola základní. Založil ji Krakonoš a pojmenoval ji Základní škola Rozumoš. Byl zde ředitelem a řídil ji velmi úspěšně, protože měl bohaté zkušenosti se šéfováním.

Jeho kamarádka sojka mu byla pravou rukou a včas ho informovala o všem, co se ve škole dělo. Mohl tak rychle a efektivně řešit problémy, proto měla škola velmi dobrou pověst. K dobrému jménu také přispěli vyučující jako např. Křemílek, Vochomůrka a liška Bystrouška, která učila počty a fyziku. V družině se osvědčila víla Amálka, jež také vedla ve svém osobním volnu taneční kroužek a hodiny gymnastiky.

Amálka byla kamarádka a sousedka Makové panenky. Občas spolu připravily hezký kulturní program. Maková panenka totiž spolu s Emanuelem vedli pěvecký kroužek Makovička. Někdy jim vystoupení zpestřil operní zpěvák Hejkal z lesa. Maková panenka s Emanuelem spolu tvořili pár a plánovali velkou svatbu. Chtěli ji mít v nedalekém parku.

Park ale nebyl jedinou zelení v novém vznikajícím městečku, které dostalo název Lesníkov. U každého domu byla velká zahrada, o kterou se každý staral sám. Po celém městečku se rozprostíralo hodně zeleně, pestře kvetoucí záhonky a upravené trávníky. Uprostřed městečka ležel velký park s rybníkem. Bylo to úžasné místo k relaxaci i k aktivnímu odpočinku. Právem tohle kouzelné místo nejvíce využívali inženýři vodník Česílko a Rákosníček, kteří se o realizaci relaxační zóny zasloužili a také se starali o veškerou městskou zeleň.

Za parkem měli svoji malou útulnou dílnu s názvem Práce všeho druhu dlouholetí kamarádi brouk Pytlík a Ferda mravenec. Vždy ochotně přispěchali na pomoc všem, kdo to potřebovali.

Vedle dílny stál dům malé čarodějnice, která se spolu se zdravotním bratrem havranem starala o zdraví spoluobčanů. Ve svém hezkém domečku si zařídili malou příjemnou ordinaci. Jako správná bylinářka znala spoustu léčivých bylin a lektvarů a občas použila i kouzla a čáry.

Pokud se chtěli občané kamkoli rychle a pohodlně přepravit, mohli využít kvalitních služeb nové přepravní letecké společnosti Čmeloun air. Piloti nebyli nikdo jiný než ostřílení a zkušení čmeláci Čmelda a Brumla.

O bezpečí a klid ve městě se staral policejní útvar Sedm statečných. Sedm nebojácných trpaslíků mělo největší zásluhu hlavně při nenápadném sledování okolí a nebezpečných osob. Ale neměli moc práce, protože ve městě panovala pohoda a klid.

Nikdo nikomu nic nezáviděl, nikdo neřešil, kdo je chudý a kdo bohatý, kdo má větší dům nebo lepší práci, nikdo nikoho nepomlouval. Spíš naopak. Měli se moc rádi, navzájem si pomáhali. Jeden uměl to a jiný zase něco jiného. Všichni si museli zvyknout na novou životní situaci a přizpůsobit se jí. Život je totiž neustálá změna a ani pohádkové bytosti nejsou od změn ušetřeny.

***Jakub Pavelka,
ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo***

Seznámení s lesem

Další prosím! Nejprve se nám představte, než Vás pošleme do dalšího kola...

Jmenuji se Les. Jsem starý několik set let, i když byste mi tolik netipli. Najdete mě snad všude, kam se podíváte, tedy pokud mluvíme o naší Zemi. A teď konečně něco málo o mě... Jsem poměrně statný a opravdu silný chlapík, mám rád cestování, hlavně do ciziny, ale například takové Brazílii se vyhnu velice rád. Totiž... nemají mě tam moc v lásce. Ještě můžu dodat, že mám v oblíbě malá, ale i velká, huňatá i úplně holá zvířata a ze všeho nejvíc krásně velké hříbky. Miluji svou čistotu a svěží krásně lehký vánek ve svých dlouhých větvích. Nesnáším panovačné a namyšlené lidi, co si po sobě neumí uklidit svůj nepořádek, kdo se pak má zohýbat pro ty PET lahve?

Tajně toužím po tom nádherném a příjemném klidu, který ve mně vládl kdysi dávno. Až tu nebudu, chci své překrásné království a s ním poklad lesa přenechat těm, co si mé existence skutečně váží, protože s tímto přístupem tu opravdu dlouho nebudu.

***Barbora Jeřábková,
ZŠ a MŠ Tasovice***

Budoucnost nula

Pro mne je to něco, co neznám. Žiji ve světě, kde vše řídí počítače, roboti s miniaturními čipy ovládají dopravní prostředky, takže nejsou žádné dopravní nehody, i když dopravní prostředky létají ve vzduchu v několika pruzích a patrech. Neexistuje alkohol ani cigarety. Nejsou žádné vážné nemoci, protože nejmodernější technologie okamžitě nebezpečný virus nebo bacil odhalí a zničí. Nejsou války ani jiné konflikty, vody je dostatek a nikdo nehladoví. Zdroj energie je nevyčerpitelný, Slunce nás neohrožuje, neboť máme štít, který nás chrání, ale zároveň jeho paprsky dávají život naší nové vegetaci.

Měla jsem za úkol vypracovat dokument o naší rodné planetě Zemi. Než jsem se do toho pustila, pohlédla jsem z okna observatoře. Pořád tam byla. Celá hnědá, bez barvy, ale byla tam. Země.

Netušila jsem, jakými hrůzami naše bývalá planeta Země prošla. Zjišťovala jsem to postupně z databáze, která byla „Přísně tajná!!!“ Jak byla naše planeta nádherná a plná života! Krásně modré oceány plné ryb, zelené lesy plné zvířat a oblohy plné ptáků. Když jsem si ty stránky prohlížela, měla jsem krásný pocit. Lidé ale měli čím dál větší moc a začali stavět města a továrny. Normální život vyměnili za rychle rostoucí technologie a velkoměsta, a chtivost po penězích a majetku způsobila, že začaly ubývat přírodní plochy. Běžný papír mizel postupně, jak mizely stromy v lesích. Zvířata ztrácela domovy, které v nich měly, a postupně umírala. Postupně zmizel dřevěný nábytek a vše, co se ze dřeva vyrábělo. „Plíce“ naší Země se zmenšovaly. Oceány se začaly plnit odpady, které už nebylo kam ukládat, a lesy se ztrácely obrovskou rychlostí. V ozónu se začaly dělat stále větší díry, a jak lidí neustále přibývalo, s tím rostla nervozita obyvatelstva. Válečné konflikty, epidemie smrtících nemocí a stále častější a ničivější přírodní katastrofy si vyžádaly miliony obětí.

Při prohlížení těchto záznamů mi bylo úzko. Slzy nekontrolovaně stékaly po mé tváři. Ty obrázky byly děsivé. Jak mohli lidé něco takového dopustit? Dostali možnost žít a dopadlo to tak, že planetu

úplně zničili. Celosvětová válka a bomby mnohonásobně silnější než atomové nakonec vyhubily vše živé. Hlína zahalila atmosféru na několik desetiletí a nepřežilo vůbec nic. Není mi z toho dobře.

My nyní dostali možnost udělat si budoucnost takovou, jaká opravdu měla být. Nás několik tisíc lidí, kteří žijí na „Nové“ planetě, kam nás prakticky na poslední chvíli přepravili, dostalo možnost poučit se z chyb, které lidstvo udělalo. Nesmíme to nechat dojít tak daleko...nebo...ano? Vše je v našich rukách...nenechme budoucnost umřít! Prosím!

***Nela Sedláková,
ZŠ Mládeže, Znojmo***

Když se setmí, Natálie Rauchová, 1. místo, 3. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Na palouku v lese pod starým dubem, který tu rostl již celá desetiletí a ani ti nejstarší obyvatelé lesa si nepamatovali, když byl ještě mladým stromkem, se scházela zvířátka. Vždy za úplňku, když měsíc zalil krajinu svojí září, každý, kdo se chtěl něco dozvědět či měl pro ostatní nějakou novinu, šel k tomu stromu. Tam se povídalo, vyprávělo a poslouchalo.

Dnes večer, když už byla zábava v plném proudu, přiletěl k dubu holub. Moc často ho tu v lese nevidali. Holub žil ve městě a do lesa šel jen tehdy, chtěl-li jeho obyvatelům něco říct. První si ho všiml mladý zajíc. „Podívejte, letí sem holub! Co nám nese za zprávu?“ řekl. „Vítej, holube,“ pozdravila ho sova. Byla nejstarší obyvatelkou lesa, a také nejmoudřejší. Ostatní zvířátka si k ní chodila pro radu a na její názor hodně dala. Za svůj dlouhý život toho už spoustu zažila a měla tudíž nejvíc zkušeností.

„Buďte zdraví,“ odpověděl holub. „Ve městě je knihovna, která někdy vypisuje literární soutěže pro lidská mláďata, aby podpořila jejich tvořivost. Před pár dny jsem letěl okolo jejich dveří a viděl jsem na nich ceduli zrovna o jedné takové. Děti mají psát na téma: Co ztratím, když zmizí les. Rozhodl jsem se, že vám to řeknu jako takovou zajímavost, to téma je vám blízké.“

„To by mě zajímalo, co lidská mláďata asi mohou ztratit, když les zmizí,“ řekl divočák, starý bručoun. „Lidé nemají k lesu žádný vztah, nic pro ně neznamená. Zato pro nás, pro zvířata, pro nás je les moc důležitý. My, divoká prasata, si ráda zajdeme do lidských polí na žluťoučkou kukuřici nebo zlatavé obilí, ale bukvice rostou v lese. Navíc na pole chodíme v noci, přes den jsme zalezlá někde v lese ve stínu. A kam bychom vyváděli mladé, kdybychom je nemohli ukrýt v bezpečí lesa ve křoví? Kdepak, pro nás je les nepostradatelný.“ „Divočák má pravdu,“ ozvala se liška. „Chodím někdy k lidským obydlím. Lidé chovají slepice a já mám slepice ráda. Ale kam bych se potom schovala jinam, než do remízků, lesíků a lesů, když mě odhánějí s puškou? Lidé mě nemají rádi, pronásledují mě, ale když zaběhnu do lesa, nejdou za mnou. Do lesa se jim nechce. Já bych si s lesem vystačila. Koroptvičky se dají lovit taky a les mě nevyhání. Jen u lidí bych ale žít nemohla, je to tam moc nebezpečné. Jen si

vyhrabeš noru a máš u ní past. A do betonu nebo do dláždění se nedá hrabat vůbec.“ „Ano,“ přidal se statný jelen dvanáctérák, který se honosil nádherným paroží. „My les potřebujeme, je naším domovem, úkrytem před lidmi. Lidé v lese kácí dřevo a odvázejí ho velkými, těžkými a hlučnými auty, která rozrývají půdu, lámou větve a plaší nás. Když jdou do lesa, baví se nahlas a křičí na sebe a odhazují odpadky. Nás, zvířata, která v lese žijeme, loví. Takhle se nechováme k něčemu, co potřebujeme.“

„Mýlíte se,“ řekla sova, „Lidé les potřebují zrovna jako my. Kácí stromy, protože potřebují jejich dřevo na topení a na nábytek. Ale vysazují nové mladé stromky do škoek, aby vyrostly a nahradily ty pokácené. Loví zvířata, protože jedí jejich maso. Vždyť ty, liško, jim také lovíš slepice. Někteří sice odhazují v lese odpadky, ale jiní je po nich sbírají a les uklízí. A někteří jsou sice hluční, ale spousta jich ví, že se mají v lese chovat tiše, aby nás nerušili. I jinak je pro lidi les důležitý. Lidé, stejně jako zvířata, dýchají kyslík, který vytváří rostliny v lese. Některé z nich jsou navíc pro lidi jedlé nebo dokonce i léčivé. Ty sbírají a následně jedí, vaří či suší. Lidé mají ve svém životě spoustu stresu a málo pohybu. Když se chtějí protáhnout a přijít na jiné myšlenky, jdou do lesa. A co je teprve les pro umělce! V lese je spousta barev, vůní, zvuků, světla a stínů, krásných výjevů a svěžích nápadů. Les je pro umělce jedna velká inspirující múza. Také je les pro lidi jakousi školou. Chodí do něj a poznávají ho, rostliny i zvířata. Lidé les potřebují a starají se o něj, aby jim vydržel.“

„Máš pravdu, sovo,“ připustila liška. „Pro lidi je les stejně důležitý jako pro nás.“ „Ano,“ řekl zajíc. „Holube, až budou výsledky té soutěže, mohl bys za námi zase zaletět? Jsem zvědavý, co všechno děti vymyslí, jaké budou mít nápady.“ „Určitě,“ odpověděl holub. „Samotného mě to zajímá. Tak na viděnou,“ rozloučil se a odletěl do města. „Na shledanou!“ „Sbohem!“ „Měj se!“ znělo z pod letitého dubu.

Zvířátka si popřála klidné spaní a v tichu noci, rušeném jen cvrkotem cvrčků, se rozešla do svých pelíšků. A ten starý strom čeká, až měsíc znovu dojde do úplňku a zvířátka se pod ním opět sejdou, aby se dozvěděla, co je nového.

**Miriám Kasalová,
GPOA, Znojmo**

Erik a les

Dnes vám budu vyprávět příběh o Erikovi, klukovi, který chodil do lesa již od mala. Se svým tátou jezdil sázet nové stromky. Společně s ostatními dětmi tak oživovali přírodu.

Když bylo Erikovi šest let, nastupoval do první třídy na základní školu. Sadba stromků jej stále velmi bavila a začínala se stávat součástí jeho života a jeho volnočasovou aktivitou. Každé odpoledne po škole vyráželi s tátou znova do lesa. Projížděli místa, kde stromky sázeli, rozhlíželi se a koukali, že ty malé stromky, které spolu před pár lety sázeli, jsou už velké, avšak ještě nedospělé stromy.

Čím byl Erik starší, tím méně měl volného času a více učení do školy. Zanedlouho byl na druhém stupni, šestá třída, sedmá třída, Erik se přestal věnovat sadbě stromků, na les však nezanevřel. Našel si svou partu kamarádů, se kterou chodil do lesa hrát různé hry. Navštěvoval les častěji a častěji, ať už s přáteli, nebo sám. Někdy se šel jen tak projít a poslouchal to ticho - jen občas zahoukala sova.

Čas plynul a Erik se dostal na lesnickou střední školu, protože se chtěl znovu vrátit k sadbě stromků, k jeho životní náplni, k činnosti, se kterou byl seznámen hodně dávno a dlouhou dobu se jí věnoval se svým tátou. Les stále navštěvoval a viděl, že ty malé stromky už ho dávno přerostly. Je teď třeba nahradit ty staré stromy, které uschly, některé z nich i spadly. Proto se po několika letech vrátil pro další sazenice. Tentokrát nešel stromky sázet s tátou, ale s partou, kterou si našel na střední škole. Některé staré stromy nahradili novými a jiné přisazovali pro rozšíření lesa.

Když se vydal vlastní cestou, našel si práci, ženu, založil rodinu. Kde myslíte, že Erik pracoval? Kam asi chodil s ženou a dětmi na procházky? Co Erik ztratí, když zmizí les? Co ztratím, když zmizí les?

Lukáš Židek,

Střední umělecká škola varhanářská, o.p.s., Krnov

Co ztratím, když zmizí les

Malý Honzík se uvelebuj v postýlce, z batůžku vyndává plyšového medvídka, kterého si přinesl ze školky, a přikrývá ho kouskem své peřiny.

„Maminko a přečteš mi ještě pohádku?“ Prosí maminku, která mu přišla dát dobrou noc. „A kterou pak pohádku by si chtěl přečíst?“ Ptá se ho maminka. „O krtečkovi, jak bydlel ve městě.“ vykřiknul Honza a vyskočil z postele, aby přinesl leporelo z knihovny.

Maminka si sedla do křesla a začala číst, chlapeček si zatím, zachumlaný v peřinkách, představoval jakou měl asi krteček radost, když se mohl přestěhovat do města a nemusel bydlet v krtině. Když pohádka skončila tak se maminky zeptal: „Proč se krteček vrátil do lesa, ve městě je to lepší než někde venku.“ „Víš, tobě by se asi nelíbilo žít v krtině, nebo v dutém kmeni stromu, ale krtečkovým domovem není město, ale les nebo louka. Krtečkovi a jeho kamarádům se ve městě nežilo dobře. Stýskalo se jim po pravém domově, kde je spousta zelené trávy.“

Jakmile to maminka dopověděla zvědavému dítěti to přeci jenom nedalo a muselo se ještě na něco zeptat. „Co když všechny stromy vykáčíme, aby bylo město větší, co bude s krtkem potom?“ „To bude hodně špatné.“ Opáčila maminka. „A ne jenom pro pohádkové postavy. Víš přeci kolik jich bydlí v lese.“ „Ano, ano to vím.“ a Honzík začal vyjmenovávat. „Víla Amálka, Ferda mravenec a nebo Křemílek a Vochomůrka.“ „No tak vidíš, myslíš, že by se víle Amálce tancovalo po chodníku hezky? A nebo že by byl Ferda mravenec rád na asfaltové silnici? I pro nás lidi je les velmi důležitý včetně celé přírody. Zvířátka by se neměla kde schovat a navíc už nikdy bys s babičkou nemohl jít hledat houby...“ „To by byla babička moc smutná. Občas nosí i tvrdý chleba pro srnky. A ani ty by neměli kde bydlet?“ „Bohužel ani srnky by neměli svůj domov. A víš, jak jim můžeme pomoci? Musíme se k celé přírodě, lesů nevyjímaje chovat hezky.“ „Aby nám nevznikla katastrofa.“ Dodal Honzík a ještě

chvilku, předtím než šel spát, si s maminkou povídal o lese a zvířátkách.

***Anna Peroutková,
Vyšší odborná škola a Střední zemědělská škola, Benešov***

***Pozří sa hore, Adela Takačova,
2. místo, 3 kategorie***

Co ztratím, když zmizí les?

„Co ztratím, když zmizí les?“ nad touthle otázkou se zamýšlím poslední dobou čím dál tím víc. Napadá mě na ni jediná odpověď a to je všechno. Pořád někde ve zprávách na mě vyskakují články o tom, že hoří pralesy, vymírají zvířata, apod. Proto se těmto úvahám nemohu vyhnout, což mě přivádí k další otázce: „Bude vůbec nějaký život, když zmizí les?“ Podle mě bez lesů nikdo nepřežije, ale kdo ví? Třeba je naše společnost tak vyspělá, že by se za pár let dalo vymyslet řešení, jak se bez nich obejít. Ale chtěli bychom takto žít? Bez květín, ovoce, ani kyslíku, bez ničeho? To by nebyl život, to by bylo přežívání. A já nechci přežívat, já chci žít!

Tyto myšlenky se mi honí hlavou pokaždé, když se procházím parkem, což právě dělám i teď. Posadím se hezky na zelenou travu a poslouchám jenom zpěv ptáků a šumění potoka. Z mého zamyšlení mě vytrhne nějaký hlas. Zvednu hlavu, abych se podívala, kdo mě vyrušuje z mých hlubokých myšlenek. Je to obyčejný starší pán, takže očekávám jednoduchou otázku např. kolik je hodin. Proto není divu, že mě rozhodí svou nabídkou ohledně budoucnosti našeho lidstva, což s největší pravděpodobností bude život bez stromů. Takovou nabídku nelze odmítnout, tudíž jsem souhlasila. Netuším, proč si vybral zrovna mě a ani to zkoumat nehodlám. Chtěla bych se totiž dozvědět, jak náš svět bude vypadat. Mám se stavit na adresu, kterou mi napsal na papírek, zítra v 15:00.

Chystám se jít tedy do laboratoře, kde mi nasadí brýle, abych se dostala do virtuálního světa bez stromů. Jsem nervózní, ale zároveň se těším. Když dorazím na určenou adresu, jsem poněkud šokovaná. Čekala jsem totiž velkou budovu, v podobě laboratoře, ale tak to vůbec není. Je to malý domek, kterého byste si normálně nevšimli. Vstoupím tedy dovnitř a hledám muže, který mi tuto nabídku poskytl. Sedí v místnosti obklopený samými počítači. Když mě zahlédne, pokyne mi hlavou, abych si k němu přisedla. Vysvětlí mi, jak to bude probíhat a provede mě budovou. Jak už jsem se zmínila, zvenku to vypadá jako obyčejný domek, ale vevnitř to je, jak kdybyste se ocitli v jiném světě. Tolik elektroniky najednou jsem nikdy neviděla.

Zavede mě do místnosti, kde mi, jak jsem očekávala, nasadí brýle. Začínám si uvědomovat, že se to skutečně děje a přepadá mě strach. Chvilí tam jen tak s brýlemi sedím, ale náhle se mi místnost

před očima začne točit a ocitám se na jiném místě. Rozhlížím se kolem sebe a jsem zmatená. Zprvu vůbec nevěřím tomu, že bych byla ve stejném městě, ale po důkladnější prohlídce už tomu začínám věřit. Je to hrůza. Skutečně, tam kde byl park a kde jsem každý den sedávala, na trávě není nic. Všude, kam se podívám, je dým a mlha. Pokouším se najít nějakou živou duši, ale marně. Nic, co by aspoň trochu naznačovalo, že tam byl nějaký život. Úplně mě to vyděsí. Takhle to bude vypadat, když se nebudeme starat o naši planetu?

To je strašný.

V tom hrůzném místě strávím ještě několik minut a poté se ocitám znovu v místnosti. Sundám si brýle a chvíli ještě mlčky sedím. Poté se zvednu a beze slova odejdu. Další den sedím opět na trávě v mém oblíbeném parku, ale místo zeleně vidím to strašné ohořelé místo. Takhle to prostě nemůže skončit. Proto nabádám, prosím starejme se více o naši planetu! Protože pokud to přestaneme dělat, tak...

***Tereza Alexová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo***

Jsmo ztraceni, zmizel les!

Až do čtvrtka 12. června žili všichni obyvatelé městečka Syntov naprosto obyčejným životem. Jakmile ale hodiny odbyly dvanáctou hodinu, nastal v celé obci zmatek. V pátek třináctého se totiž stalo něco, co obrátilo celý jejich život vzhůru nohama.

Když se městem o půlnoci rozezněly zvony, Míra a Slávek v tu chvíli vůbec nevěděli, co se děje a proč je ten hlasitý zvuk budí. Jen co se oba kluci vykulili z postele, už na ně volal tatínek, ať se jdou rychle podívat ven z okna. Oba neochotně sešli dolů do kuchyně, nevěřili totiž, že by se mohlo opravdu něco dít. Ale když vykoukli z okna směrem k lesu, který tam vždy stával, spadli udivením na zem. Les tam nebyl. Žádný z nich nevěděl co se stalo, a proč tam najednou les chybí.

Ráno vyslal tatínek chlapce do obchodu pro jed na nějaké škůdce, co se jim usadili v domě a už nějaký čas je tam terorizovali. Když šli městem viděli, jak na všech ulicích panuje velký zmatek. Všichni se snažili přijít na to, co se stalo, a nezpanikařit. Slávek už

měl ale jasno. Oznámil svému bratrovi, že této záhadě přijdou na kloub. Míra, netušíc do čeho se s bratrem hrne, nadšeně souhlasil.

„Nejdříve ze všeho bychom asi měli najít nějakou stopu“ prohlásil Slávek důležitým tónem. „No jo, ale to nebude tak jednoduché. Myslíš, že za sebou únosce vše pečlivě nezametl?“ ptal se Míra.

Oba chlapci se zastavili, a dlouze přemýšleli. Po chvíli se zase dali do pochodu směrem k lesu. Celou cestu kráčeli mlčky. Na dřívějším okraji lesa se znovu zastavili. Pachatel za sebou stopy opravdu nechal. Na místě, kde ještě předešlý den stál les, se teď nacházela jen hlína, ve které byly velké kachní stopy do tvaru velkého X.

Jako první se vzpamatoval Slávek, a strčil do svého bratra. „Vidíš to co vidím já?“

„A co jiného bych asi měl vidět?“ odpověděl stále šokovaný Míra, načež se oba opatrně rozešli ke středu. Jakmile stáli přesně uprostřed, začali se pomalu nadnášet. Stoupali pořád vzhůru, než narazili hlavou do něčeho plechového.

Když se po úderu do hlavy probrali, nemohli uvěřit vlastním očím, a tak je radši zase rychle zavřeli. Když je otevřeli po druhé a nic se nezměnilo, a tak věděli, že to bude skutečné. Nacházeli se na podlaze velké prázdné haly. Jakmile se oba posadili, otevřeli se dveře, a dovnitř vešlo velké zvíře připomínající nějakého brouka s kachními nohama. Chlapci měli co dělat, aby neomdleli, ale nakonec se jim povedlo zůstat při vědomí.

„Jsem lýkožravý kachnonoh a jmenuji se Woud.“ představil se tvor. „Přišel jsem si na vaši planetu pro trochu potravy a pro nějaké společníky. Vy dva jste nyní a navždy hosty na mé vesmírné lodi.“ Po těchto slovech opustil místnost a nechal chlapce o samotě.

Míra i Slávek seděli na podlaze, a nevěděli, co mají dělat. Nemůžou přeci tu nestvůru nechat, aby odvezla je i celý les někam pryč do vesmíru. Nemůžou ztratit svůj domov a svou rodinu, kvůli nějakému hloupému hmyzákovi. Oba se snažili přijít na to, jak se dostat co nejrychleji pryč. „Mám to!“ vykřikl po chvílce Míra „Stále máme u sebe ten jed, pro který jsme ráno šli. Můžeme ho zkusit použít, a zneškodnit tak Wouda“. Vzhledem k tomu, že neměli jinou možnost, vyrazili k velkým plechovým vratům a začali na ně bušit. Ihned je otevřel otrávený Woud, a jakmile byly dveře otevřené, začali oba chlapci lít jed přímo na brouka. Ten je začal prosit, ať s tím přestanou, že jim dá co si jen budou přát.

Chlapci nemuseli vůbec přemýšlet, co by si měli přát, jen ať už jsou zase zpátky doma.

Netrvalo to ani minutu a už oba stáli na zemi, a hned vedle nich stál i les. Jen všichni obyvatelé byli ještě více zmatení, a to, jak zmizel a zase se objevil les, dodnes neví.

**Agáta Navrkalová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo**

Les ze světa knih, Adam Jabůrek, 3. místo 3. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Co ztratím, když zmizí les? Abych byl upřímný, nikdy jsem nad tímto moc neuvažoval a úplně nevím, zdali by se to změnilo, nebýt této soutěže a mého aktuálního vztahu, který je úzce spojen s přírodou. Potkal jsem se s mým vysněným štěstím právě v lese, kde jsme společně s kamarády slavili narozeniny jednoho z našich přátel. Myslím, že si můžu dovolit konstatovat, že oslava se povedla, přesto, že si z ní nikdo moc nepamatuje. Každopádně na této skvělé události jsme se seznámili.

Čas nějak plynul, když v tom jsme se shodli, že by bylo fajn zajít někam, můžete hádat, kampak jsme asi šli. Opět do lesa, ovšem jiného. Nejsem si jist, jakou roli hrál les v našem prvním rande, ale vzhledem k tomu, že dopadlo dobře, tak můžeme minimálně říci, že určitá zásluha tam je. Jak přecházely týdny, postupně jsme se chodili procházet čím dál víc. Dle mého názoru právě klid a mír v lese je to, proč jsme se tak rychle sblížili, byli jsme totiž schopni si navzájem naslouchat bez rušivých elementů města a civilizace obecně. Postupně, už oficiálně jako pár, jsme začali navštěvovat různé chráněné oblasti a národní parky. Z velké části se náš společný čas skládá právě z procházek lesem a trávením času v přírodě. Oba jsme ambiciózní, chtiví a máme utopické ideje a cíle, jako dva správní, naivní a zamilovaní lidé. V tomto všem hrál neskutečnou roli les a příroda celkově. Tudíž, co bych ztratil, když by zmizel les?

Pro mě je odpověď na tuhle otázku úplně jednoduchá, přišel bych o všechno, o všechny úžasné zážitky, o všechny zkušenosti a myslím, že nyní už i část mě. Proto se nebojím říct, že díky tomu kouzelnému lesu, kde jsme si poprvé vyšli, jsem, kým jsem.

Když se nad tím člověk zamyslí, je to vlastně poměrně absurdní, jak je život malicherný a naprosto náhodný. Třeba kdybychom se potkali někde v kavárně, tak vám zde nemá o čem vyprávět a vy byste si neměli co číst.

Adam Dvořák,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

5. kategorie

Co ztratím, když zmizí les?

Když zmizí les, ztratíme my, jako lidi, ale i jako zvířata, spoustu věcí. Já osobně bych ztratila místo, kam ráda jezdím se svojí rodinou každé letní prázdniny. Je to naše chata stojící více než padesát let v lese u řeky Dyje. Ztratila bych výhled na skály, na kterých rostou stromy. Jedna z mých oblíbených činností na naší chatě je houpání na houpačce mezi stromy. Kdyby zmizl les, houpačka by neměla na čem držet.

Ale nejen já bych něco ztratila. Také moji rodiče a prarodiče by o hodně přišli. Ztratili by například možnost hledání hub. Chatu také vnímáme jako místo pro rekreaci. Rádi se projdeme po okolí, nebo projedeme loďkou a kocháme se pohledem na zarostlé skalní výběžky lemující břeh řeky. Také bychom přišli o čerstvý vzduch a otravný hmyz, který nás nenechá ani v klidu najíst.

Nenjen my bychom ztratili spoustu věcí, ale i naše dvě kočky by trpěly. Ztratily by možnost chytat myši a radostně se proběhnout na čerstvém vzduchu. Ostatní zvířata by ztratila domov. Přirozené prostředí k ochraně před predátory. Nelétali by ptáci, kteří by mohli za našeho obdivu zpívat. Stromy nám okysličují vzduch a poskytují především stín v horkých letních dnech. Tohle by najednou nebylo.

Samozřejmě bychom ztratili i mnoho jiných věcí, včetně papíru, na který tisknu, píšu a kreslím.

A tohle vše by bylo mojí odpovědí na otázku „Co ztratím, když zmizí les?“

***Karolína Kostihová,
Základní škola a Mateřská škola Pražská, Znojmo***

Co ztratím, když zmizí les?

Můj les je moje místo odpočinku. Je to místo, kam chodím, když jsem smutná nebo mám trápení. Ve svém lese se odříznu od zbytku světa a najednou jsem jenom já. Jsem jen já a les. Les a já. Nikdy nezapomenu, jak procházím mezi duby a buky, listí ševelí a větřík kolem mě profukuje, voda bbluňká a ptáci zpívají. Pod nohama mi křupou větvičky. Pomalu se vracím domů a větřík zesiluje v silný vítr. Začíná mi být chladno, třu si rukama nadloktí. Mikinu jsem nechala nejspíš na lavičce, musím se vrátit. Za pár minut vidím lavičku a za ní strom, který jsem zasadila, když mi bylo pět. Popadla jsem mikinu a okamžitě si ji navlékla. Bylo mi o něco příjemněji, ale věděla jsem, že musím domů. Přecházím přes mýtinu plnou krásných rozkvetlých květín. Slyším zurčení potůčku a ševel trávy. Bydlím kousek od lesa, a protože je to blízko, ráda tam chodívám. Je to můj svět, ve kterém se můžu uzavřít a ten normální neřešit a nevnímat. Blížím se k našemu domu, vítr pomalu zesiluje. Konečně jsem se dostala k našemu domu a s velkou námahou otevřela dveře.

První, co upoutalo mou pozornost, byly noviny ležící na kuchyňském stole. Mrkla jsem se na první titulky. Byl napsaný velkým tučným písmem. Vytřeštila jsem oči. Musela jsem si to přečíst ještě desetkrát, abych věděla, že je to tam opravdu napsané. Stálo tam: Firma rodiny Dvořáků se rozhodla zasponzorovat vykácení Haštalského lesa pro výstavbu elektrárny. Kdyby vám to nedošlo, je to ten můj les. Igor Dvořák je můj spolužák a ta firma patří jeho otci.

Tu noc jsem nemohla usnout. Okno mého pokoje směřuje přímo k němu, k mému lesu. Nedokázala jsem si představit, že bych místo na něj měla výhled na nějakou ošklivou elektrárnu. Ani jsem se nenadála a únava z dlouhého dne se projevila. Ráno jsem do školy prchala tak rychle, že jsem se několikrát vyčerpáním málem skácela k zemi. Zastavila jsem se až před školou a trochu jsem se vydýchala. Vzpchopila jsem se a vyrazila do školy. Ještě trochu udýchaná a nasupená jsem se vydala dovnitř. Kráčela jsem sebevědomě a rychle, protože jsem to chtěla mít za sebou. Hned v šatně jsem narazila na Igora a po uklidňujícím nádechu jsem ze sebe všechno vychrlila: „To se tvoje rodina snad zbláznila?! Haštal je jeden z nejkrásnějších lesů u nás, a vy ho chcete nechat pokácet.“ Musela jsem se nadechnout. Měla jsem toho na srdci ještě hodně.

Igor toho využil a s klidem v hlase promluvil. „Uklidni se, Mio. O tom já nerozhoduju. Taky s tím nesouhlasím, jestli chceš, můžu ti alespoň říct, kde mají dnes odpoledne jednání.“ Na souhlas jsem důrazně přikývla. Očima jsem těkala z Igora k zemi a zase zpět. Zhluboka se nadechl a konečně promluvil: „Jednání mají dnes ve tři hodiny na radnici. A co jsem tak zaslechl, koná se to v místnosti číslo pět set dvanáct.“ Dořekl a já jsem se do na odpoledne.

Vyučování uběhlo docela rychle. V poslední hodině, když jsme měli zrovna dějepis, jsem celou dobu jen hypnotizovala hodiny a čekala, až ručička přeběhne na šestku. Konečně zazvonilo. Fazole k obědu jsem zhltnula hned a pádila domů. Tam jsem popadla malý batoh a do něj strčila telefon a klíče. Vyběhla jsem z domu a pelášila na úrad. Už jsem před sebou viděla budovu radnice. Proběhla jsem předsíní bez pozdravu a paní vrátná na mě valila oči. Vyšla jsem pár pater schodů a konečně našla dveře s číslem pět set dvanáct. Nadechla jsem se a vzala za kliku. Všichni přítomní se na mě otočili. Začala jsem mluvit i bez vyzvání: „Nesmíte pokácet Haštal. Je to nejkrásnější lesa tady a vy ho chcete zničit jen kvůli nějaký pitomý elektrárně?!“

Všem se pomalu začal objevovat úsměv na tváři a po pár vteřinách všichni začali tleskat. Nechápala jsem to. Poté se postavil muž v modrém obleku a začal mi vše vysvětlovat: „Slečno, děkujeme vám. Dnes jste nám ukázala, že ne všichni lidé už zapomněli na krásu lesů. Vy jste se rozhodla s tím bojovat. Tento článek byl do novin poslán záměrně jako lákadlo. Chtěli jsme vědět, jestli se nám někdo postaví a byla jste to Vy.“ Také jsem se začala usmívat.

Hlavní pro mě bylo, že je Haštal zachráněn. Pár dní potom se o mě psalo i v novinách jako o hrdince, co zachránila les.

***Alžběta Tikovská,
Základní škola a Mateřská škola Pražská, Znojmo***

Co ztratím, když zmizí les

Na paloučku uprostřed stříbrného lesa se dnes sešla všechny zvířátka. Byl pátek, což vždy znamená večer plný her. Sojka na tuto záležitost pozvala svou vzdálenou příbuznou až u Německa. „To bude zábava,“ radoval se kos. Někteří to na palouček měli blízko, ale ostatní urazili poměrně velké vzdálenosti. Jako třeba naše hlavní hrdinka sýkorka. Všichni se celý večer bavili, a když byl čas odejít či odletět domů se nikomu nechtělo. „sýkorko, přespí dnes u mě, domů to máš daleko. Nechci, aby se ti něco stalo,“ přemlouvala sojka sýkorku. „Zvládnou to. U tebe v hníždě už je plno. Uvidíš, že bezpečně doletím.“ Sojka jí musela dát za pravdu, a tak sýkorka vyrazila.

Cestou si zpívala a přemýšlela. Srnka, hlavní pořadatelka, jí dnes zasadila brouka do hlavy. Uprostřed vši té radosti totiž započala debatu o vážném tématu. „co myslíte, že bychom ztratili, kdyby zmizel les?“ Zvířata se začala dohadovat. Padalo jedno tvrzení za druhým. „Domov!“ „Potravu!“ „Útočiště!“ volali přes sebe. Každý chtěl mít pravdu. Jak si tak rovnala myšlenky, přestala dávat pozor. Na poslední chvíli před sebou zaregistrovala velkou šedou věc. Nestihla uhnout a narazila. Zatmělo se jí před očima.

Když se ráno probudila, začala se rozhlížet okolo sebe. Všude stály lidské příbytky. Kam zmizel les? Sýkorka byla naučená, že když se ztratí, musí zůstat na místě. Bolela ji nožička, proto jen musela doufat, že už ji někdo hledá. Strávila pod sloupem asi tři hodiny, když uviděla sojku se svou příbuznou. „tady jsem! Tady dole!“ volala ze všech sil. Obě dvě k ní přiletěly a odnesly ji domů. Tam ji ošetřily a ona jim vše povyprávěla. Své vyprávění zakončila větou:

„Bez lesa by se nedalo žít. Všechny zvířata měla pravdu. Ztratili bychom všechno.“

*Ema Pokorná,
Základní škola a Mateřská škola Pražská, Njomo*

Co ztratím, když zmizí les

Les je místo odpočinku,
pejskařů to velký ráj.
Já to vím, jsem totiž pejsek,
říkají mi Marcipán.

Jsem buldoček francouzský
a procházky mám velmi rád.
Obzvláště ty, co bývají v lese,
kde si můžu volně hrát.

Avšak kdyby byl les pryč,
kam by se poděl ráj?
Kde by žili divočáci, procházeli daňkové,
veverkám by spadl domov, to bylo ukruté.

A jako pes vám dám radu:
musíte na les hodně dbát,
Jinak by bez procházek
svět chudší mohl se stát.

nejen pejskům, ale taky lidem,
proto musím říci vám:
radši les než velkoměsto,
kde si není moc kde hrát.

***Pavel Navrkal,
Základní škola a Mateřská škola Pražská, Znojmo***

Co ztratím, když zmizí les

Mám hlad. Už dlouho. Ten trhlý holub všem vyzvonil, že se v lese vyskytují, takže se všichni přestěhovali. Tak si v lese živořím, hladý, téměř bez jídla. Všechno maso se mi kvůli holubovi odstěhovalo na druhou stranu lesa, čímž mi způsobilo problémy. Ale já si nestěžuju. Jsem rozumný vlk, a jsem dokonce i chytrý. Proto v lese rozjímám a sem tam chytím něco k snědku. Často sedávám blízko cesty, po které chodívá Karkulka s maminkou. Karkulku bych sežral, už od pohledy, která mě opustila, aby se zas vrátila a já mohl Karkulku zbaštit.

Padla noc. Já spím a sním o masových hodech. Sním o dni, kdy Karkulka vyrazí na cestu lesem sama a já ji budu moct přepadnout. Ze sladkého snění mě vytrhne podivné vrčení. Ale takhle žádné zvíře nevrčí, tohle jsem v životě neslyšel! A můj pelech zalije zvlášť nepřírozené světlo něčeho, co se vrčí a polyká stromy! To jsou lidi! A ničí můj les, to se přece nedělá! Ale pokud nechci, aby mě ničili taky (a to já nechci), musím se zvednout a zmizet. Běžím celý zbytek noci, až vyčerpáním klesnu a usnu.

Ráno mě probudí sluneční světlo. Mžourám a protahuju si hřbet. Něco je ale jinak... není tu les! Stáhnou ocas mezi nohy a přemýšlím. Lidé, co mě v noci málem zabili, museli zničit můj les. „proč to udělali? Co jim ten les udělal? Rostl moc nahlas?“ říkám si. A došlo mi, že jsem ztratil domov. Ztratil jsem svůj příjemně stinný pelech, ztratil jsem stromy, ztratil jsem mech, který ztlumil dupot mých prackek. Ztratil jsem místo, kde jsem se narodil a kde jsem prožil svůj prašivý život. Ale co mě zlobí nejvíc? Že jsem přišel o možnost sežrat Karkulku. No, uznejte, vy několik let trpělivě čekáte, až vyrostete a vy ji budete moct sežrat, tou představou se užíváte ve dne v noci a pak si přijdou nějakí lidé jen tak mi moje plány zkazí? To není normální, já je taky v noci vzbudím, vyženu z postele a zbourám jim dům. A vyprázdním jim celou ledničku, jako pomstu za Karkulku.

Jenže dům se dá postavit znova. Les ne.

Jakub Soviš,
Základní škola a Mateřská škola Pražská, Znojmo

ROK 2051

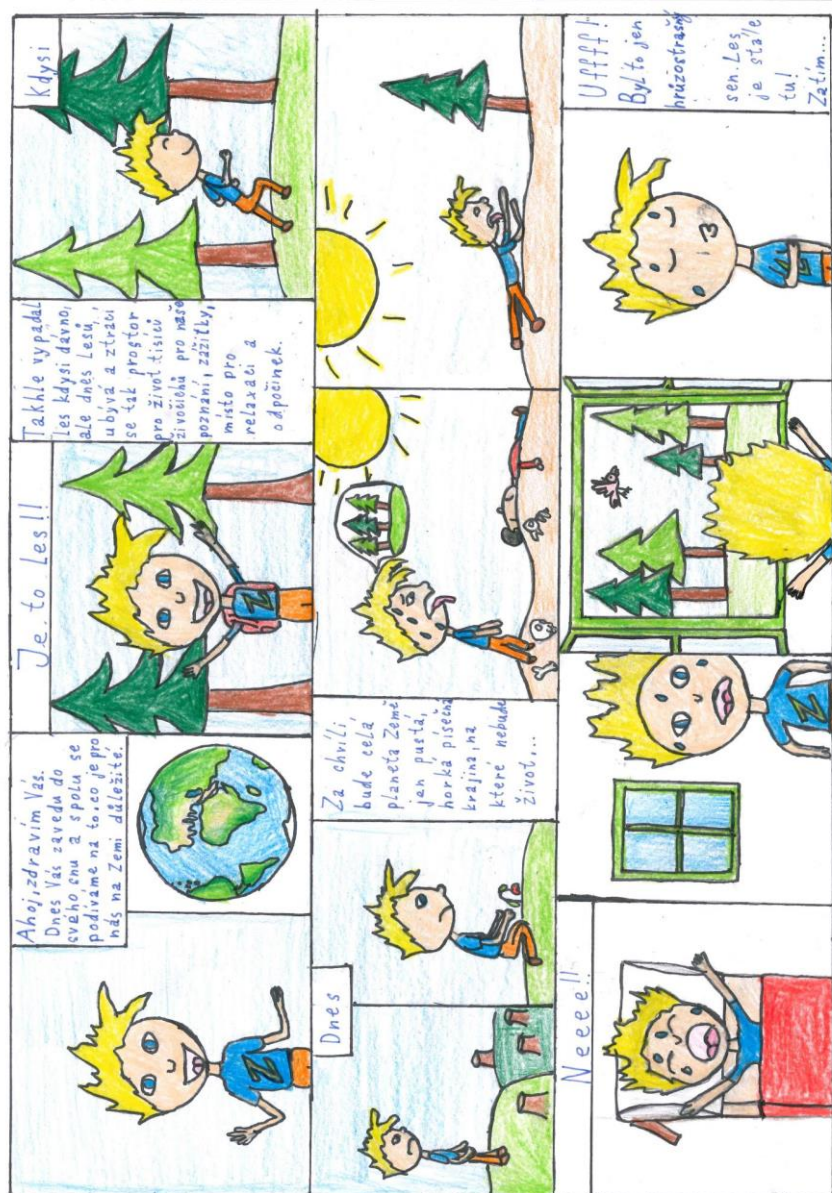
PŘED:

70:

Kristýna Klimová, 2. místo 5. kategorie

Lucie Krejčí, 3. místo 5. kategorie

POEZIE

1. kategorie

nehodnoceno

2. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Běžím nekonečnou poušť,
nikde není žádné houští!
Včera tady ještě bylo,
kam se všechno vytratilo?
Kde jsou stromy, ptáci, srnky?
Kde já natrhám si trnky?

Všude samá velká města,
nikde žádná lesní cesta!
Včera tady ještě byly
včely, sojky, lesní víly!
Kde je všechno svěží listí,
které vzduch nám vždycky čistí?

Běžím, koukám kolem sebe.
Kde je krásně modré nebe?
Včera tady ještě bylo
Slunce, které nespálilo ...
Dnes tu není lesní tůňka,
kde si žába večer kuňká.

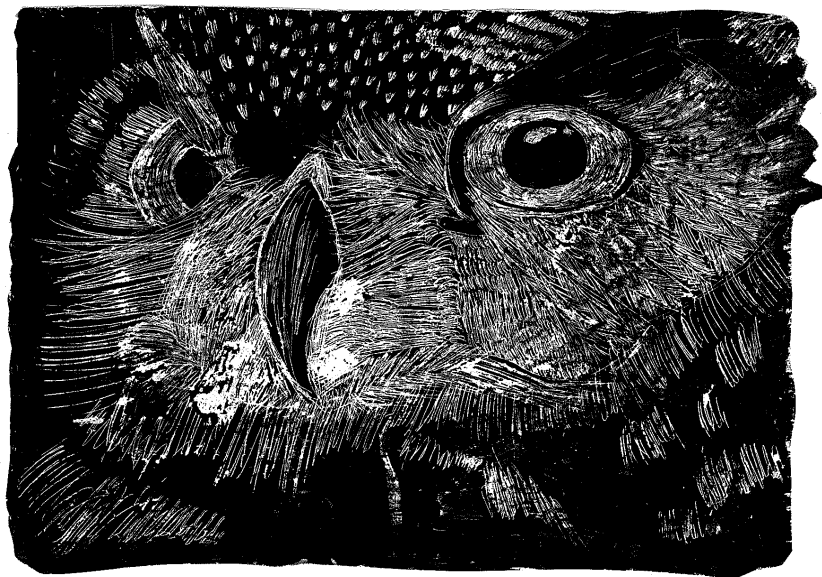
Kde já najdu v duši klid?

Kdo to může vysvětlit?
Otevírám svoje oči,
koukám někam nad obočí.
Včera tady ještě bylo
Slunce, které vše spálilo.
Dnes už moje oči vidí,
včely, sojky, lesní víly!

Ležím v hebkém mechu v lese,
listí stromů vítr nese.
Včerejšek byl jen zlý sen,
dnes je opravdový den!
Běžím šťastně v známém lese,
moje srdce raduje se.

Našla jsem už v duši klid, nechci ten zlý sen zažít!

*Lucie Růžičková,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo*

Sova, Barbora Kubínová, 1. místo, 4. kategorie

Les

Les je zázrak přírody,
je zdrojem vzduchu a vody.

Chodím s pejskem sem a tam.
Tuhle činnost ráda mám.

Jenom jedna věc mě trápí,
je tu jeden svízel.
Co bychom udělali,
kdyby nám les zmizel.

V každém druhém lese
se teď stromy kácí
z důvodu majetku a financí.
Když vidím ta pole
a obchodní domy,
dojde mi, že tady
kdysi stály stromy.

Je nám to lhostejné,
nám jde jen o moc.
Stromy k nám volají:
„Pomoc! Pomoc!“

„Pomozte lidé, pomozte,
jde nám o život,
voláme k vám, voláme,
a máme k tomu důvod.

Takže kdyby zmizel les,
právě tady právě dnes,
špatně by to dopadlo.
A to jsem si jistá.

Tam, kde teď jsou stromy
zbyla by prázdná místa.
Není ještě pozdě však.
Lidi, nebojte se,
k ochráncům přírody všichni připojme se.

*Julie Czudková,
ZŠ Mládeže, Znojmo*

Kdyby nebyly lesy

Mít Zemi hnědou, bez lesů,
tak bych chtěl změnit adresu.
Kde bych si s rosou v trávě
myšlenky třídil v hlavě?

Kdyby se lesy ztratily,
kam bych já chodil v neděli?
S mámou a strejdou na procházku
sledovat z dálky lesní chášku.

Kdyby les náhle zmiz',
kam by se poděl hmyz?
Kde poslouchal bych na mechu,
jak ptáci tropí neplechu?

Až bude Země bez lesů,
košíkem marně natřesu.
Kde napiju se ze studánky,
až půjdu z dálky domů zpátky?

Mít Zemi celou bez lesů,
tu představu dál nesnesu.
Kdo by nám kyslík vyrobil?,
kdyby les někdo vyhubil?

S lesy je na světě líp.
Bez nich bych asi ... ☺

Jakub Šuler,
ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo

**Když život ztratí barvy, Marissa Oktofianto,
2. místo, 4. kategorie**

Proč nechávat stromy v lese

Lesy dávají nám ticho a klid,
kde můžeme si pod stromy číst.

Stromy stín nám dávají,
kde zvíř i lidé odpočívají.

Však dřevorubci kácejí,
problémy nám střádají.

Žádné lesy, všude pusto,
pro zvířata tu není místo.

Když všechny lesy vykáčíme,
zvířata tak vyhubíme.

Však je tu ještě jedna věc,
co rozhodně stojí za řeč.

Bez stromů tu není kyslík,
co potřebuje každý z živých.

A chceme dýchat, to každý ví,
tak nekácejme stromové.

*Barbora Vaňková,
Gymnázium Ladislava Jaroše, Holešov*

Kam zmizel les?

Po několika letech zpátky do lesa,
do míst krásnějších než nebesa.
Však na místě kde byl,
jsem milovaný les neobjevil.

Kam tak krásný les,
utekl mi dnes?
Proč vysoké stromy s barevnou korunou,
musel si odnést s sebou?

Všechna zeleň, která zde byla,
se rázem proměnila.
Jako lusknutím prstu,
si našla vegetace jinou cestu.

Proč jsem musel ztratit veverka,
stromů majitelky?
A proč už pestrobarevní motýli,
nemohli zůstat ani na chvíli?

Kdybych tak zaslechl zpěv zdejších ptáků,
abych se zbavil všech nejruznějších rozpaků.
Nemohly by být konvalinky,
více než vzpomínky?

Zmizelo vše, co jsem měl rád,
mělo se to ale stát?
Žádná vegetace už není,
mám tomu však říkat překvapení?

*Laura Langová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo*

3. kategorie

Kouzlo lesa

Když jím procházím,
tím lesem šumivým,
slyším datla do stromu ťukat,
srnku kopýtky s koloušky dupat.

Les je velmi tichý,
v něm žije jelen plachý,
a někdy pak v šumu lístků,
slyším klidný šepot vánků.

Každým krokem
zašustím mechem či křupnu větvi.
A čím hlouběji do lesa vcházím,
tím více jeho kouzlo cítím.

Veverka vylezla na strom,
náhle se ozval mohutný hrom,
ale i v bouřce kouzelný je tento les,
avšak v dálce už vidím holou mez.
Blesky a hromy náhle sílí,
slyším kouzelný hlásek vílí,
a kapky deště příjemně do stromů bijí,
jen liščí doupě kapky mívá.

Ať bouřka, sníh nebo kroupy,
větřík jím pohupuje houpy, houpy.
Vždyť kdykoliv sem mohu znovu jet,
tichý a tajemný je ten lesní svět.

Dnes jako po kousku dortu,
po lese zbyly jen drobečky.
Matku Přírodu a Pána Lesů jsme velmi rozzlobili,
jen lidskou vinou ztratily zvířátka své domečky.

O vše krásné jsme už možná přišli,
naše slepota nás dovedla až sem.
I lidská města díky stromům mohou kvést,
nechci žít ve světě bez lesů, les nesmí být jen vyschlý vřes.

Zacházejme s lesem tak, aby mohl dále být.
Nenechme si stromy, trávu, jeho vůni a kouzla vzít.

***Kateřina Čurdová,
ZŠ Mládeže, Znojmo***

Zmizení lesa

Je to zlý sen? Co se děje?
Každý se tu strachem chvěje...
Přes noc zmizel celý les,
to je hrůza, to je děs.

Stará liška hlavou kroutí,
jezevec se z toho hroutí.
Srunky, daňci kolem běží,
divočák jen smutně leží.

„Nemám domov, nemám nic“,
křičí jelen z plných plic.
Veverka tu tiše pláče
a bezradně sem tam skáče.

V trávě malý zajíček
k pláči má jen kousíček.
„Co mám dělat, jak mám žít?
Nemohu to pochopit...“

„Nenaříkej, zajičku,
nech tu smutnou písničku,“
říká sova moudrá,
která rady dává.
„Nejsi na to sám.,
máš tu kamarády!

Přestěhuj se do zahrady,
neumřeš tam jistě hladý.
A ty můžeš, vlku, přece,
aby ses vyhnul hypotéce,
najít si slušnou brigádu,
třeba na městském úřadu.“

„A ty bys, myško maličká,
mohla být zdravotní sestřička,
pomáhat lidem vyšetřit jim srdíčka,
aby byla v jejích očích jiskřička.
Ty, medvěde, můžeš jít na AMU,
Ať filmy s tebou jsou v našem programu.“

„Ani ty, liško, nebuď smutná,
Ve tvém věku není práce nutná.
V domově důchodců vesele
Najdeš si nové přátele.“

Zmizení lesa je jistě věc vážná,
ale zvířátka jsou chytrá a odvážná.
Našla si práci a chuť žít,
snad hodně štěstí budou teď mít.

**Anna Berková,
ZŠ JUDr. Josefa Mareše a MŠ, Znojmo**

**Les ze světa knih, Nela Jelínková,
3. místo 4. es ze světa knih,**

Betonová džungle

Ztrácím gumy, tužky,
od fixů víčka,
pastelky, kružítko, nůžky,
už od malička.

Co se však stane,
když ztratím les?
Bude tu jen krajina vyprahlá?
Či betonový les?

Co když se jednou probudím,
a místo lesa
za domem parkoviště budu mít?
To už vážně nebudu mít kam jít?

Co když se budu chtít schovat?

Sednout si pod strom...
Jen tak relaxovat?
Kam pak uteču před světem?
Co když se budu chtít projít?
Jen tak bloudit lesem,
s hlavou prázdnou,
bez jediné myšlenky?
A když pak ucho přitisknu
na chladný asfalt,
uslyším tam pořád,
jak pohřbený potůček tiše vzdoruje?
A co pak později?
Vzdá se parkoviště přírodě?
A malými prasklinkami
vrátí se les k životu?
Bude tady z asfaltu vyrůstat ostružiní?
A támhle zase klíčit malinký stromek?
A co houby?
Budou se také horlivě drát na povrch?
Raději bych to neviděla...
Ráda bych, aby tady zůstal ten původní les.
Přeci jen...
nechci ztratit tak důležitou věc.

**Nela Fabíková,
Gymnázium Komenského, Havířov**

Co pro mě znamená, když zmizí les

Z pohádek známe lesní mýtiny, studánky a kouzelné stromy,
to v pohádce se dovídáme, co nám les říká, jak kouzelně šumí.
Na mechu muchomůrka červená s bílými tečkami,
chybí jenom setkání na mýtině s lesními vílami.

Aby bylo kouzlo lesa pro život zachováno,
musí být o něj velmi dobře pečováni.
Pobyt v lese je nádherný večer i ráno,
kdo umí vnímat krásu, má vyhráno.

Péče o les je důležitá a nutná,
lýkožrout ví dobře, jak lýko stromů chutná.
Aby se tato kalamita nestala skutečností,
musí lesní hospodáři věnovat lesu hodně pečlivosti.

Les je domovem lesní zvěře,
ale motýlkům a broučkům také otevírá své dveře.
Lesy nám dávají darů mnohem více,
ne nadarmo se říká, že krajiny jsou plíce.

Do lesa se chodí na houby, sbírají se lesní plody,
přejeme si návštěvu lesa plnou pohody.
Ohleduplné chování k přírodě je na místě,
pak nám les vydá všechny své dary zcela jistě.
Těží se zde dřevo na topení, vyrábí se z něho nábytek,
z těžby dřeva má lidstvo užitek.
Za pokácené stromy se vysadí nové, nahradí se úbytek,
za sto let dá dospělý les znovu lidem užitek.

*Ema Semotamová,
ZŠ JUDr. J. Mareše a MŠ, Znojmo*

Kouzelný les, Tereza Hanzlová, 1. místo 5. kategorie

Co ztratím, když zmizí les? Ztráta sebe sama

Přes les kráčím,
jen kolem dokola se otáčím.
Najednou vše uvadá,
a další strom vedle mě padá,
Do jehličí dál a dál.

Smůla teče po těle mi místo potu,
ten les odmala jako v hlavě střežím.
Odhazuji další svoji botu
a vstříc mému dětskému smíchu zpět běžím,
lesem dál a dál.

Utíkám pryč kolem louky,
tam jako dítě jsem si hrála.
Spadl další strom,
a mráz zase přeběhl přes má záda.

Pomalu se dusím,
kyslík mi začal scházet.
Až když nadechnout se zkusím,
vše mi začne docházet.
Že s lesem ubylo kus mě...

*Nikola Vaňková,
ZŠ Prokopa Diviše a MŠ, Znojmo-Přímětice*

Co ztratím, když zmizí les

Les mě k sobě vábí,
ale místo mě přivolal ty přerostlé šváby.
Přišli nenávidění v pozdvižení,
odešli v tichém zahalení.
Ticho a temnota se ovíjí,
a víno z odpadků popíjí.
Temnota nás dohnala,
jako špinavý odpad popadla.
Ztratili jsme důvěru přírody,
jenž jsme v oblaku desetiletí usekli údy.
Nyní nás zpátky školí,
požáry, zemětřesení, rozruch po okolí.
Kyslík pomalu dochází,
les se stahuje dovnitř.
Příroda dříve pořádací veselí,
od nás nyní odchází.
Jako se krev postupně rozpije ve vodě,
rozpije se i kyslík ve smogu.
Velké skládky,
smíchávají lidské hádky.
Lidé si začali myslet,
že jsou něco víc,
ale teď musíme popojet.
Užívej přírody, dokud můžeš,
protože, drahý příteli, poté už nic nezmůžeš.
Stačí se podívat vpřed,
stále tento problém vidíš
jen jako malý nenápadný vřed?
Války, rozpadající se mezinárodní vztahy,
OSN, NATO, končící popruhy,
jenž se vznáší nad zubatou propastí.
Co myslíš tím?
„Jeden odpadek nic neznamená.“
Kolik lidí už to řeklo?
kdo všechno vytvořil,
ty nekončící lesní skládky,
jenž značí budoucí odpadní dálky?

Tak mi pověz,
kde jsou tvá vrátka?
Chceš říct: „Zachránit les, bude ez.“
Ale takhle tě situace nepotká.
ale místo mě přivolal ty přerostlé švábi
Co všechno ztratíme,
když odejde les?
Tohle není bez pohnutkové meme
Tohle není jedno zvíře, jako pes,
Tohle je ztracený a pomalu se hroutící
ekosystém.

***Eliška Drbalová,
ZŠ Staňkova, Pardubice***

4. kategorie

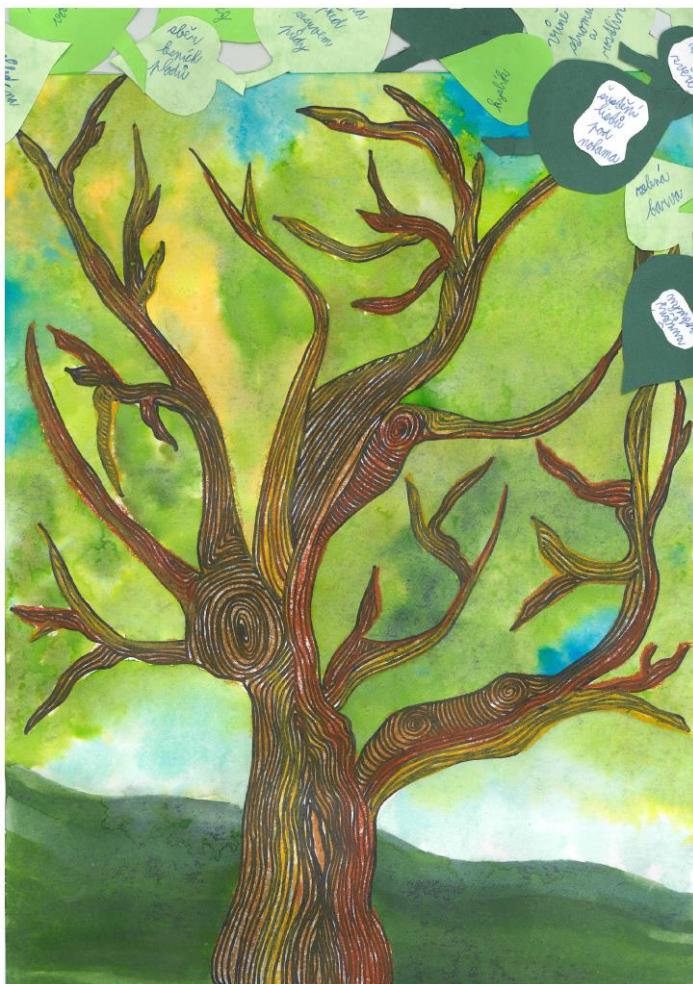
Ztráta podstaty lidstva

Ironie světem vládne,
než tento svět navždy padne.
Rukou naší může kvést
a nic dobrého nepřinést.
Vždyť lesy žily dříve, než my znepokojuje mne tedy velmi,
že člověk přisuzuje si
ničit naše lesy.

Vždyť lidská bytost byla jimi stvořená. Proto se ptám. Co pro nás ten
les znamená?
Vždyť naši pravou podstatou je příroda,
ale časem nás zaslepila svoboda.
Ten věčný neukojitelný chtíč,
který nás jednou odvede pryč.
Začíná to pozvolna,
ač příroda je odolná.

Bereme si víc, než dokáže nám dát, přesto chceme si pořád jenom
brát. Lidé pro své pohodlí udělají cokoliv.
Je to pravda ačkoliv
i my bývali zvířata
a to je ta pravá podstata,
žít a nenarušit přírodu,
však stále si udržovat pohodu

***Charlotta Hortová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo***

Strom, Petr Zábřaha, 2. místo 5. kategorie

Pochopení

unikám do rozlehlých krajin
unikám před tebou
unikám před všemi
toulám se po lesech
a zkoumám stromy
fascinují mě
jsou tak staré
co vše si musely zažít
kolikrát se kapky deště snášely na jejich listy
kolikrát tyto listy opadaly a znovu vzrostly
Kolik rozhovorů a hádek musely zažít
kolik párů do jejich kůry vyryly svoje iniciály
v naději, že jejich láska je předčí
Kolik stromů muselo padnout, aby se postavily
stoly či zatopilo v našich domech
Je to tak sobecké
Objímám je
čerpám z nich energii
a upadám k jejich kořenům
Sleduji je z jiné perspektivy
Sleduji jejich mohutné koruny
a zůstávám v údivu, jakou tíhu nesou na svých větvích
beze slova
Vracím se zpět
A prchám znovu
Ale nejsou tu
Je tu jen prázdné místo
Otáčím se a hledím
hledím na to prázdné místo, které tu bylo zanecháno
Kde jsou mé stromy?

*Nikoleta Mertová,
Obchodní akademie a Střední zdravotnická škola Blansko*

Lesní melancholie, Michaela Janečková, 3. místo 5. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Co ztratím, když zmizí les, toť otázka.
Vždyť třeba jen taková obyčejná v lese procházka,
je pro přírodu milujícího člověka ráj.
Když si lesem prochází, ten náš český kraj.

Když se podíváte kolem sebe, vidíte srnky, lišky, zajíce.
Nebo strážce lesa v zeleném oděného, hajného či myslivce.
Slyšíte i ptactvo pět,
les je tak trochu jiný svět.

Když však pozornosti příliš nedbáš,
cestu z lesa ven marně hledáš.
Nesmíš ale panikařit, vždyť najdeš cestu ven,
kudy vedla ta cesta, stačí vzpomenout si jen.

Vidíš, našel jsi ji, stromy a lesní šum pomalu mizí,
v dáli slyšíš motorové pily, jak kůrovcové dřevo sklízí.
A hle! Jsi venku. Stromy teď nahradilo zlaté obilí.
Kousek odsud, vedle pole, po silnici, jezdí automobily.

Čím více vzdaluješ se, od těch lesů zelených,
tím více je všude střech, komínů a okapů měděných.
Již ztratil se klid a šum toho království ze dřeva.
To nevádí, půjdeš tam jindy, vždy je to od stresu úleva.

*Samuel Jan Deml,
Gymnázium Dr. Karla Polesného*

Okno v lese, Tomáš Řepka, 1. místo 6. kategorie

Liška, Barbora Veselá, 2. místo 6. kategorie

Co ztratím, když zmizí les

Jdu si v klidu v hustém lese,
támhle veverka oříšky si nese,
tady zase datel stromy léčí,
svým zobákem jim dává péči.

Pomalu jdu a lesa ubývá,
v dálí dřevorubec kulatinu dobývá,
doznívá už i šum stromů,
když jdu touhle cestou domů.

Místo stromů pole jsou tu,
místo lesa máme louku.

Ušlapané, malé cestičky
nahrazují asfaltové silničky.

Po lese už žádné známky
po poli prohání se srnky
a nikde žádné velké stromy.
Vyšouply je totiž domy.

A tak jsme se z lesa zeleného
dostali do města železného.
Když zmizí les, ztratím klid.
Svůj vlastní les chci jednou mít.

***Vendula Skýpalová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného***

O lese

Ležím v trávě, koruny stromů nad hlavou,
s klidnou hlavou a myslí hloubavou.
Ležím tu, přemítám a sama sebe se ptám:
"Co kdyby nebyly žádné lesy, co kdyby zmizel každý strom?"
Odpověď je víc než jasná - byl by to průšvih jako hrom.

V lese každý, od myšky až po medvěda, svoji vlastní skrýš si hledá.
Les je jejich domovem, všichni patří právě sem.
Ptáčky do korun stromů a medvěd zase do brlohu.
Zajíc v noře úkryt hledá, veverka se jen tak nedá-
ve svém hnědém kožíšku, vyskočí si pro šišku.

Kdo to dupe, kdo to jde, kdo to ticho ruší?
To jsou děti s maminkou, nesou malou nůši.
Na houby se vypravili, do lesa se vydali,
nasbírat si lesní plody na koláče k snídani.
Nádech, výdech, to se dýchá, les je plný čerstvé vůně,
kdo sem chodí odpočívát, ten jen velmi málo stůně.

Posadím se do mechu, pod koruny stromů,
opřu hlavu o kmeny a koukám se vzhůru.
Sedím tu a přemítám- co z tebe lese ještě mám?
Skříňe, stoly, lavičky do každé školy, školičky.
Taky papír na sešity, police i kolíčky,
hlavně nesmím zapomenout na piliny pro křečky.
Milý lese zelený, vážit bychom si tě měli.
Nejen dřevem oplýváš i své další bohatství nám dáš.
Kéž se k tobě, milý lese, každý s úctou chovat bude,
ať máš pořád hodně sil, abys tu pro nás stále byl.

*Viktorie Galašová,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo*

Sucho

Mezi Miroslaví a Znojmem,
jeden les působí dojmem.
Na křižovatce u Čejkovic,
tyčí se listnatých stromů víc.

Velké sucho tehdy bylo,
stromům to velmi uškodilo.
Padlých jsou desítky,
aspoň budou penízky.

Kudlanka nábožná,
bez lesa nemožná.
Roháč obecný,
bez stromu nevěstný.
Tesařík piluna,
bez dřeva mrtvola.
Krajník pižmový,
bez úkrytu hotový.
Zlatohlávek zlatý,
bez květin mrtvý.
Včela medonosná,
bez potravy prachonosná.

Jenže před pár lety,
křižovatku stavěli tehdy.
Tráva, jenž držela v krajině vodu,
naposled usmála se v mém oku.

Představit si těžko,
kdyby padlo všecko.
Brouků je zde plno,
také vzácné dřevo.

Snad se toto nestane,
do lesa se jen dobro dostane.
Už mi došly slova,
růžová sova.

Eliáš Utinek,
Gymnázium Dr. Karla Polesného, Znojmo

112 „Znám křišťálovou studánku...“ J. Růžičková ZT

**Ilustrace k básni Znám křišťálovou studánku..., Josefa Růžičková, 3.
místo 6. kategorie**